

DEN danske STJERNE

November 1980 · 129. Årgang · Nummer 11

GM
M205.51
D186DA
Y.129
1980

DEN danske STJERNE

Organ
for Jesu Kristi Kirke af
Sidste Dages Hellige

November 1980
Årgang 129
Nummer 11

Det øverste Præsidentskab: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

De tolv Råd: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust.

Rådgivende komité: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Charles A. Didier, George P. Lee.

Redaktør: M. Russell Ballard.

International Magazines redaktion: Larry A. Hiller, Chefredaktør - Carol Larsen, Assisterende chefredaktør - Roger Gylling, designer - Connie Wilcox, Børnestjernen.

Den danske Stjernes redaktion: Jørgen Ljungstrøm, Translation Division, Vodroffsvej 7, DK-1900 København V.

Redaktør af Den danske Stjernes lokalsider: Ellen E. Valgren, Zinnsgade 4, DK-2100 København Ø.

Indholdsfortegnelse

Vær loyal over for Herren. <i>Spencer W. Kimball</i>	1
Hjælpeforeningen i dag	4
„Lad alle vinde!” <i>Hartman Rector jr.</i>	11
Jeg vidste, der måtte findes en optegnelse. <i>Judith Tannery Roiz</i>	14
Mirakelmilen. <i>Sara Brown Neilson</i>	16
Enhver familie behøver en god hjemmelærer. <i>John D. Whetten</i>	21
Missionæroplevelse i Guatemala. <i>Lynn Tilton og Cordell Andersen</i>	25
Historielektien. <i>Wes Stephenson</i>	32
Vær stille og bed. <i>April Horman</i>	34

Børnestjernen

En særlig familiehjemmeaften. <i>F. Burton Howard</i>	1
Elizabeth kommer til Elizabeth. <i>Nancy Garber</i>	4
Bare for sjov	8

Abonnement:

12 numre dkr. 54.00 (inkl. moms of porto)

Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lyngby, United States and Canada: \$ 10.00 (surface mail).

© 1980 by the Corporation of the President of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. All rights reserved.

Printed in the Federal Republic of Germany

PBMA 0579 DA

På omslaget: Den 17. december 1977 var disse elleve unge mænd de første til at blive døbt på Chulac plantagen i Guatemala. Se artiklen „Missionæroplevelse i Guatemala”.
Fotografi taget af Cordell M. Andersen.

Offrite al Signore la vostra lealtà

Presidente Spencer W. Kimball

L'integrità (la volontà e la capacità di mettere in pratica ciò in cui crediamo e di mantenere gli impegni assunti) è una delle pietre fondamentali della forza di carattere e senza la forza di carattere non possiamo sperare di godere della presenza di Dio sia quaggiù che nell'eternità. Non dobbiamo mai arrivare a compromessi con la nostra integrità promettendo cose che poi non intendiamo o non possiamo fare.

Se non diamo la giusta importanza alle alleanze che abbiamo stipulato danneggiamo sensibilmente la nostra anima eterna. Ho usato di proposito la parola *alleanza* poiché questi patti hanno una connotazione sacra ed è proprio al loro

particolare aspetto spirituale che voglio dare risalto. È facile e comodo giustificare le nostre mancanze, ma non dimentichiamo che nella rivelazione moderna il Signore dice che «quando noi intraprendiamo di coprire i nostri peccati o di gratificare il nostro orgoglio, la nostra vana ambizione. . . i cieli si ritirano, lo Spirito del Signore è afflitto; e . . . (l'uomo) è abbandonato a se stesso, per resistere ai pungiglioni» (DeA 121:37-38).

Naturalmente possiamo scegliere, dal momento che possediamo il libero arbitrio; ma non possiamo sfuggire alle conseguenze delle nostre scelte. E se vi è un punto debole nella nostra armatura di integrità, questo è proprio il punto sul

A handwritten signature in cursive script that reads "Spencer W. Kimball".

quale il Diavolo concentrerà i suoi attacchi.

Vi assicuro che tutte le norme della Chiesa, sia quelle riguardanti la condotta morale che quelle dirette invece a regolare il nostro abbigliamento e la cura della persona, sono il risultato di una intensa e devota meditazione da parte dei dirigenti della Chiesa. I giovani che scelgono di mantenere un aspetto pulito e sano dimostrano di non sentire il bisogno di seguire i modelli del mondo - che spesso si diletta nel fango, nel disordine, nelle manie prive di ogni merito - ed i giovani che dimostrano con l'aspetto di non aver ceduto a quelle tendenze moralmente distruttive che portano a far assumere ad uomini e donne un identico aspetto sia per l'abbigliamento che per le acconciature, sono persone che vivono nel buon gusto, nell'ordine, nella contentezza, dedite a migliorare la loro capacità di servire Dio ed i loro simili.

Shakespeare mette sulla bocca di Polonio un detto esemplare: «L'abbigliamento spesso rivela l'uomo» (Amleto, atto 1, scena 3). Il nostro comportamento è influenzato dal nostro aspetto esteriore: tendiamo infatti ad assumere il ruolo che ci siamo preposti. Se indossiamo gli abiti della domenica sentiremo poca inclinazione ad assumere un comportamento chiassoso e volgare; se ci vestiamo da lavoro ci sentiremo spinti a lavorare; se il nostro abbigliamento manca di modestia saremo indotti a comportarci impudicamente; se vestiamo come un membro del sesso opposto tenderemo a perdere la nostra identità sessuale od alcune delle caratteristiche che distinguono la missione eterna del nostro sesso. Non voglio con questo essere frainteso: *non* dico che dobbiamo giudicare i nostri simili dal loro aspetto,

poiché ciò sarebbe follia ed anche peggio; dico soltanto che vi è un rapporto tra il modo in cui ci vestiamo e ci acconciamo ed il modo in cui siamo indotti a pensare e ad agire. Invitando con insistenza ad aderire pienamente alle norme, non dobbiamo inserire un cuneo tra noi ed i nostri fratelli e sorelle, poiché ve ne sono alcuni che non hanno udito o non comprendono le nostre parole. Queste persone non devono essere respinte o condannate come malvagie ma piuttosto amate di più affinché possano essere pazientemente condotte a comprendere il pericolo che corrono esse stesse ed il danno che causano agli ideali ai quali dobbiamo la nostra lealtà, se si allontanano dai loro impegni. Speriamo che la mancanza di considerazione che qualche volta notiamo sia dovuta semplicemente alla negligenza e non sia frutto di un atteggiamento deliberato.

La perfezione è il nostro obiettivo ma il cammino da percorrere prima di raggiungerlo è ancora lungo. Conservate la vostra integrità e cercate di vivere per lo Spirito. Osservate tutti i comandamenti affinché un giorno possiate presentarvi senza macchia davanti a Dio. Offrite al Signore quest'anno ed ogni anno la vostra fede e la vostra lealtà affinché Egli possa osservare con piacere ciò che avete fatto.

La lealtà del Signore implica anche la lealtà ai dirigenti che Egli ha scelto. So che coloro che il Signore ha chiamato a guidare i Suoi figli in questa dispensazione dei tempi sono i beneficiari dell'ispirazione divina. Mio nonno fece parte del Primo Quorum dei Dodici di questa dispensazione; mio padre fu presidente di missione e presidente di palo in una chiesa molto più piccola di quella che abbiamo oggi e nello svolgere la sua opera

bønsomt hjerte, hunger efter retskaffenhed, forsagelse af synder og lydighed mod Guds befalinger, der udøser Herren mere og mere lys, indtil der til sidst er kraft til at gennemtrænge det himmelske slør og komme til at vide mere, end mennesker ved. Et menneske med en sådan retskaffenhed har det dyrebare løfte, at han en dag skal se Herrens ansigt og vide, at han er til (se L&P 93:1).

Ofte lægger man særlig mærke til generalautoriteterne, og det med rette, fordi vi allesammen er forpligtede til at bede for dem, at de må få succes i deres kaldelser; men jeg ved, at Herren er lige så tilfreds med enhver anden sjæl på denne jord, som højner den kaldelse, Herren giver ham, som han er med dem, der lever deres liv og gerning mere offentligt. Præsident J. Reuben Clark jr., sagde ganske enkelt men meget rammende: „I Herrens tjeneste betyder det ikke noget, hvor du tjener, men hvordan. I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige indtager man den plads, hvortil man retteligt kaldes, en plads, som man hverken søger

eller afviser.” (*Conference Report*, april 1951, s. 1S4) Og han levede selv efter den opskrift. Jeg har hele mit liv opretholdt mine ledere, bedt for deres velfærd. Og jeg har i disse mange år følt styrke komme til mig fra lignende bønner, som de hellige opsender for mig.

Jeg er taknemmelig for Herrens tålmodighed. Han synes at få så lidt til gengæld for sin investering i os. Men omvendelsens princip - om at rejse os påny, når vi falder, børste os af og begynde igen på vejen opad - det omvendelsesprincip er grundlaget for vort håb. Det er gennem omvendelse, at vor Herre Jesus Kristus er centrum i vor tro; jeg bærer vidnesbyrd om, at han lever. Han leder denne kirke i dag; han hører vore bønner, når vi ydmygt, oprigtigt og uophørligt søger at lære hans vilje at kende, hvorved vi også kan gøre denne tid til én med mirakler og åbenbaringer. Jeg bærer vidnesbyrd om, at dette er sandheden, som min far og jeg, og jeres fædre og I selv, har forkyndt for verden - dette evangelium er sandt og guddommeligt.

Hjælpeforeningen i dag

En samtale mellem tidsskriftet Ensign og Barbara B. Smith, hovedpræsidentinde for hjælpeforeningen

Ensign: Søster Smith, du har været hovedpræsidentinde for hjælpeforeningen i mere end fem år. Hvordan har din opfattelse af hjælpeforeningen forandret sig i den tid?

Søster Smith: På to forskellige måder. For det første er jeg blevet mere opmærksom på hjælpeforeningens storslåede formål. Til at begynde med

mente jeg, at hjælpeforeningen var Herrens gave til kirkens kvinder. Nu ved jeg, at den er Herrens gave til hans døtre overalt, og at kvinderne i kirken, når de lærer og begynder at anvende evangeliets principper, vil få en gavnlig indflydelse på kvinder overalt i verden.

Jeg tror, at da profeten Joseph dengang sagde til søstrene at han „drejede nøglen om” til deres bedste, og at kundskab og intelligens ville strømme dem i møde, prøvede han at berede kvinder til en tid, hvor de kunne vælge. Vi har nu større uddannelse end nogen sinde før; vi har mulighed for økonomisk uafhængighed, hvis vi har brug for det; vi har ret til at stemme. Sådanne fordele giver os ansvaret for at vælge i en udstrækning, som det aldrig før har været muligt for kvinder. Det øger vore muligheder og udfordringerne til os. Når kvinder drager fordel af disse velsignelser, bør de omhyggeligt og bønsonst overveje de omstændigheder, de lever under, og udøve deres handlefrihed i overensstemmelse dermed og derpå acceptere ansvaret for deres beslutninger.

For det andet ser jeg nu besøgs-lærerindeprogrammet meget mere omfattende, end jeg før har gjort. Engang betragtede jeg det ganske enkelt som en lejlighed til at undervise, men nu anser jeg det for et system, der kan bruges på så mange måder til at afhjælpe sociale problemer som f.eks. fattigdom, manglende uddannelse og dårligt samkvem mellem mennesker.

Ensign: Om dette andet punkt - hvordan besøgs-lærerindearbejdet kan hjælpe med sociale problemer - hvad tænker du særligt på?

Søster Smith: Jeg tænker på mange ting. Ved hjælpeforeningens begyndelse tog søstre sig af de mest kritiske behov hos

de hellige, som kom hertil fra hele verden. De delte deres mad, tøj og husly med dem. På de helliges rejse mod vest, hjalp søstre deres mænd med at oprette hjem, dyrke ørkenlandet og udvikle industrier og samfundsinstitutioner. Efterhånden som koloniseringen af Vesten skred frem, forandredes også hjælpeforeningens svar på de forskellige behov.

I dag har vi store sociale behov og problemer. Jeg forestiller mig, at det er nedarvet i menneskeheden, at der altid vil være behov at tilgodesse. Jeg bliver dag for dag mere overbevist om, at hjælpeforeningens program og især besøglærerindeprogrammet var inspireret og nu er til vores rådighed, så det kan hjælpe os imødegå de mange forskellige krav.

For eksempel er ensomhed et stort problem, selv i vores gennemorganiserede samfund. Besøglærerindeprogrammet med dets fokusering på hver enkelt søster giver et praktisk svar herpå. Hvis søstre tager deres undervisningsopgave alvorligt, vil de gøre en indsats for at komme til at lære dem at kende, som de har fået tildelt, og sørge for dem i en virkelig kristen ånd. De vil finde måder til at afhjælpe den frygtelige ensomhedsfølelse, der piner nogle. Derudover vil de opmuntre den enlige til at begynde at interessere sig for andre. Hjælpeforeningens arkiv er fuld af rapporter om mennesker, som fandt svaret på deres egne problemer ved at gå ud og hjælpe andre.

Et andet problem, som besøglærerinderne afhjælper: Vi blev gjort opmærksom på, at en væsentlig grund til fattigdom er mangel på den nødtørftigste uddannelse. Der er mange aspekter i hjælpeforeningens program, der kan af-

hjælpe det problem, men den, der er i nød, er ofte den, som ikke kan eller ikke ønsker at komme til møderne. Men formedelst besøglærerindeprogrammet er det muligt at komme ind i hjemmet og give oplysninger, dele viden og forsøge at overtale søstre til at udnytte det udmærkede studieprogram, som hjælpeforeningen tilbyder. Mange søstre har gennem hjælpeforeningens kurser modtaget undervisning, som ellers var dem nægtet.

I sine ugentlige klasser kan hjælpeforeningen også yde stimulering til fortsat uddannelse ved at nære ønsket om personlig udvikling. En 80-årig kvinde fandt tilstrækkelig stimulans i hjælpeforeningens kulturlektie til at motivere hende til at vende tilbage til skolebænken og tage en magistergrad. En anden søster på et alderdomshjem besvarede hjælpeforeningens udfordring med at tage et fortsættelseskursus, som blev tilbudt i fjernsynet. En søster i et udviklingsland kom ind i kirken med det indtryk, at hun ikke kunne noget som helst, men formedelst erfaringer og opmuntringer i hjælpeforeningen og fra hendes besøglærerinder lærte hun at læse og skrive og blev til sidst kaldet til at prædicere over en lokal hjælpeforening.

Ensign: Spørgsmålet om udearbejdende mødre er et andet problem. Hvad mener du om det?

Søster Smith: Spørgsmålet om en mor skal tage arbejde uden for hjemmet er individuelt. Nogle enker og fraseparerede eller fraskilte mødre finder, at de er nødt til at have et arbejde for at kunne klare sig selv og børnene. For nogle kvinder er udearbejde en rigtig beslutning på et bestemt tidspunkt; for andre ikke. Det er ikke noget let valg. Det er et område, hvor en kvinde må tænke sig

godt om og bede meget. Hun må omhyggeligt veje de økonomiske fordele mod de eventuelle dårlige indvirkninger på familien på grund af hendes fravær fra hjemmet. Hun må erkende sine livsvigtige opgaver og ansvar som hustru og mor og spørge sig selv, hvordan disse opgaver og dette ansvar vil påvirkes, hvis hun forlader hjemmet for at gå på arbejde. Hun må udforske alle muligheder og vælge sådanne aktiviteter, der vil give det bedste udbytte for dem, for hvem hun har det første ansvar.

Præsident Kimball har givet os råd i denne sag i sine to taler ved kvindernes firesideudsendelser fra Tabernaklet i Salt Lake City i 1978 og 1979.

Enhver kvinde må forbedre sin kunnen i hjemkundskab, sparsommelig levevis og ved at få det meste ud af det, hun har. Hun bør lære at blive en god husmor. Hun må vurdere, hvordan hun bedst kan skabe en atmosfære af kærlighed og udvikling for sin mand, sine børn, sig selv og eventuelt andre, som hun har vedvarende ansvar for. Hun må vide, at der findes kirkelige hjælpekluder - som f.eks. velfærdstjenesteprogrammet - til rådighed for hende i de kritiske år, hvor hun har spæde og små børn. Efter omhyggelige overvejelser bør en kvinde lade sig lede af Ånden til at træffe den beslutning, der er rigtig i hendes situation.

Ensign: Hvilke råd har du til kvinder, som føler sig overvældede og frustrerede over kravene fra de mange aspekter i en kvindes liv, som f.eks. at være hustru, mor, datter, søster, funktionær i kirken, osv.?

Søster Smith: Det er vigtigt, at kvinder sætter sig mål og bestemmer prioriteter (hvilke mål, der bør sættes mest og først ind på at nå) og så lærer, hvordan man

lever med sådanne opgaver. De må forstå, at deres særlige prioriteter måske adskiller sig fra alle andres, for ellers vil de blive frustreret. Kvinder må arbejde for fremgang i deres egen tilværelse; på samme tid må de forstå, at deres metode og tempo ikke vil være nøjagtig som andres. Jeg taler ofte med kvinder, der prøver at måle sig selv mod en anden kvinde, snarere end mod de standarder, de har sat for sig selv. Så opmuntrer jeg dem altid til at sætte deres egne mål i harmoni med sande evangeliske standarder og stille sig tilfreds med deres egen fremgang og udvikling.

Ensign: Har du nogle særlige forslag til behandling af en sådan frustration?

Søster Smith: Jeg kan ikke stærkt nok fremhæve betydningen af et godt helbred - rigelig søvn, tilstrækkelig motion og en passende diæt. Selv et timinutters hvil kan for en travl kvinde betyde meget for hendes velbefindende.

Søg at opnå gode mentale helbredsvarer. Præsident Kimballs forslag er godt: før en dagbog! Når man betragter livets gang dag for dag, er det vanskeligt at se megen forandring. Men en dagbog giver et anderledes perspektiv. Man kan se tilbage over en periode på adskillige uger eller måneder og konstatere den skete udvikling. Jeg tror, det hjælper.

Og så må vi også forstå vore egne begrænsninger. Ingen kvinde på jorden kan være alting for alle og enhver. Det er derfor, det er så vigtigt at sætte sig mål - en kvinde må forstå, hvad netop *hun* er i stand til at gøre, snarere end at prøve at imitere andre.

Ensign: Hvilket råd har du for kvinder, der fuldstændigt mangler den forståelse af sig selv. Hvordan kan de få den?

Søster Smith: Jeg ville ønske, der fandtes en hurtig måde, men jeg er bange for, at det er en del af hele planen om udvikling og vækst under jordelivet - vi lærer både ved at gøre noget, ved at prøve én gang og at prøve igen; vi får selvtillid ved at gøre det, der bringer åndelig vækst som f.eks. studium, bøn og personlig åbenbaring. Vi bør ikke synes, at vi er en fiasko, fordi vi oplever en skuffende eller utilfredsstillende dag, eller fordi vi ikke har opnået de mål, vi har sat os. Min svigermor tilrettelagde hver dag ved at skrive en seddel med det, som hun ønskede gjort - i den orden, hun mente det vigtigst at gøre. Ved dagens slutning kunne hun med ét blik vurdere, hvad hun havde nået. Hun var helt fantastisk til at få noget gjort, men hun var også i besiddelse af megen selverkendelse, fordi hun var i stand til at adskille, hvad hun virkelig gjorde fra det, hun mente, at hun skulle gøre.

I ét af mine yndlingscitater lærte Brigham Young folket, at „vi kan ikke frigøre os selv fra Satans magt; vi må vide, hvad det er at blive prøvet og fristet, for intet menneske kan blive frelst på noget andet princip, således som det så smukt vistes i Frelserens liv.

I henhold til vor religions filosofi forstår vi, at hvis han ikke havde anbragt sig under alle ting (se L&P 88:6), kunne han

ikke have hævet sig over alle ting” (*Journal of Discourses* 3:365).

Det ville være frygteligt begrænsende for os kvinder, hvis vi kunne lade vores biskop eller vores mand eller vore børn klare alle vore problemer for os. Vi må være taknemmelige for vore skuffende dage, fordi de hjælper os til at erkende de lykkelige dage.

Ensign: Hvilke råd har du til lokale hjælpeforeninger, der kæmper med proble-

Til at begynde med mente jeg, at hjælpeforeningen var Herrens gave til kirkens kvinder. Nu ved jeg, at den er Herrens gave til hans døtre overalt.

mer som passivitet, uenighed og så videre?

Søster Smith: Vi får virkelig sådanne spørgsmål, og jeg svarer, at løsningen på deres problemer vil komme, når lokale ledere mødes og taler med lokale søstre om, hvad der kan gøres. Hvis passivitet er et problem, anbefaler jeg, at man ud søger de søstre, som ikke kommer, og beder dem fortælle, hvorfor de er passive. Kun de passive ved, hvorfor de ikke kommer. Og når først de bliver hørt - virkelig hørt på - og lederne begynder at reagere på det, der bliver sagt, er løsningen muligvis meget nærliggende. Lokale hjælpeforeninger kan sørge for, at mødelokaliteterne er attraktive, at lektierne er gode, at atmosfæren er venlig, og at der hersker en kærlig ånd, specielt over for dem, der for første gang kommer i

hjelpeforeningen eller er ved at blive genaktiveret.

Ensign: Vi har somme tider fået det indtryk, at præsidentinder for hjelpeforeningen er betænkelige ved at identificere deres problemer og gøre deres præstedømmeledere opmærksomme på dem. Er lokale præstedømmeledere somme tider ikke opmærksomme på hjelpeforeningens behov?

Søster Smith: Det kan til tider være et problem. Men jeg mener, at vi i hjelpeforeningen oftere mangler tilstrækkelig opmærksomhed for de store muligheder i vore kaldelser i hjelpeforeningen. I dem har vi en forvaltning, som vi vil blive holdt ansvarlige for. For at opfylde en kaldelse må vi forstå programmet og de mennesker, vi arbejder med. Når problemer opstår, er det meget vigtigt, at vi

gennemtænker alle mulige løsninger omhyggeligt. Skriv dem ned; giv dem numre i henhold til, hvilke der foretrakkes. Gør, hvad I kan, for at løse dem. Og er der så brug for yderligere hjælp, bør I henvise jeres problemer og forslag om mulige løsninger til jeres præstedømmeledere til deres overvejelse.

Præstedømmeråd, hvori hjelpeforeningen deltager, er også et middel til at løse problemer og imødegå behov. Når en hjelpeforeningspræsidentinde kommer til et rådsmøde og har forberedt sig godt, vil hun kunne yde et værdifuldt bidrag.

Ensign: Synes du, at kvinder er tilstrækkeligt repræsenteret dér, hvor afgørelser træffes?

Søster Smith: Ja, det gør jeg. Hvis der er et problem her, er det, fordi vi som kvinder er nødt til at være mere omhyggelige

med at leve op til vore kaldelser. Jeg ved, hvor interesserede brødrene er. De ønsker at sikre sig, at kvindens standpunkt er repræsenteret.

Ensign: Kirken bekendtgjorde for nyligt det nye mødeprogram. Hvordan tror du, det vil påvirke hjælpeforeningen?

Søster Smith: Min stav var én af dem, som gennemprøvede dette program, og jeg lagde mærke til en god virkning, første gang vi mødtes under den plan. Jeg sad ved siden af en ældre søster, som vendte sig om mod mig og udbrød: „Er det ikke vidunderligt at have alle disse unge kvinder med os!”

Unge kvinder har vitalitet, ældre kvinder har visdom. Kombineret oplever vi en storslået blanding af energi og perspektiv. Da vi havde adskilte hjælpe-

foreningsmøder fik vi ikke nær så meget af den blanding.

Ensign: Forestiller du dig, at dette nye mødeprogram vil komme til at skabe nye udfordringer for hjælpeforeningen?

Søster Smith: Ja, og én af dem er den begrænsede tid. Hjælpeforeningslektionerne for 1981 er allerede skrevet, og de er beregnet til en times undervisning. Tænk blot på, hvor ivrigt en lærer vil prøve at tilpasse en times lektie til en halv time. Jeg tror, at én løsning er, at vi beder hver enkelt søster studere lektionen forud, tænke omhyggeligt over, hvad lektionen indeholder, og derpå at komme frem med sine ideer i klassen. En sådan udveksling af tanker kunne resultere i større samfølelse hos klassens medlemmer.

Ensign: Ikke alle søstre vil være at

finde i hjælpeforeningen. Nogle vil være hos Unge Piger, i primary eller børnehaven.

Søster Smith: Det er rigtigt. Men jeg tror, det vil være nyttigt, hvis disse opgaver roterer, så søstrene kan deltage i hjælpeforeningen en del af tiden.

Ensign: Når dette program lægger alle møderne om søndagen, hvad så med hjemkundskaben?

Søster Smith: Lørdag morgen vil være et

I dag har vi store sociale behov og problemer . . . jeg bliver dag for dag mere overbevist om, at hjælpeforeningens program og især besøgslærerindeprogrammet var inspireret og nu er til vores rådighed, så det kan hjælpe os at imødegå de forskellige krav.

ideelt tidspunkt. Men hvornår man vil holde hjemkundskabsmøderne overlades helt til de lokale ledes afgang, da de nu engang kender deres omstændigheder bedst.

Ensign: Lejlighedsvis føler nogle søstre, at hjælpeforeningens lektiebog er så stiv, at den næsten forhindrer klassediskussion og udveksling af spørgsmål og svar. Hvad mener du om det?

Søster Smith: Lektiebogen er yderst vigtig. Enhver søster har ret til at vide, at når hun tager til hjælpeforeningen, så får hun en lektie, der er blevet gennemgået af kirkens korrelationskomité. Lektie-

bogen er en måde, hvorpå vi kan opfylde Herrens opfordring til, at vi bliver „ét“ (L&P. 38:27) og at bringe søstrene til et højt stadi af åndelig kundskab, huslige sysler, kulturel udvikling, moderuddannelse og sociale forhold. Men jeg vil gerne have, at folk skal se, hvad der kan ske ud over lektiepræsentationen, når søstre kreativt anvender principperne i dagligdagen. Der er mange muligheder til rådighed for individuelle kvinder til at udvikle og berige deres tilværelse, når de praktiserer lektiens forslag.

Ensign: Må jeg til slut spørge, hvad der er hændt dig personligt i disse fem år?

Søster Smith: Noget af det, jeg ikke rigtigt havde forestillet mig, er den støtte, jeg ville behøve fra familien. Jeg kan ikke sige, hvor taknemmelig jeg er for min mand og hans ufejlbarlige opmuntning og for mine børn for deres villighed til at snappe et øjeblik med mig her og der og måtte nøjes med det.

Og hvor er jeg taknemmelig for den støtte, jeg har mærket fra Herren. I mit ward så vi fornylig filmen *Himlens sluser*. Da jeg så præsident Lorenzo Snow tigge Herren om et svar på sin bøn og derpå fryde sig, da han havde fået svaret, græd jeg. Jeg har selv været i sådanne situationer, og jeg har mærket Herren besvare mine spørgsmål. Den dag, jeg blev opretholdt ved hjælpeforeningskonferencen i oktober 1974, blev jeg åndeligt og følelsesmæssigt styrket af ordene i en salme, som helt uindbudt kom til mig: „Frygt ej, jeg er med dig, vær kun ved godt mod“ (*Så sikker en grundvold*, nr. 166). At vide at jeg kunne få hjælp med problemerne, at føle en sådan forsikring så tydeligt som en berøring eller en tone . . . hvordan kan jeg beskrive det? Og hvordan kunne jeg fortsætte uden det? □

„LAD ALLE VINDE!“

Ældste Hartman Rector jr.
De halvferds' første Kvorum

Lykke er ikke bare fornøjelse - lykke er for det meste sejr. Enhver kan lide at vinde. Jeg mener, at vi kom hertil for at vinde, og at hvis vi holder os nær til Herren, vil vi vinde. Det er helt sikkert, at han ikke taber.

Når vi står over for fristelser eller konflikter, der vil påvirke vort standpunkt over for Herren, kan vi ikke tillade os at tabe. Vi kan ikke engang tillade os at gå på akkord.

Men nogle forhold og situationer er så ubetydelige, at det i virkeligheden ikke spiller nogen rolle for eller imod. Abraham Lincoln (USA's præsident 1809-1865) menes at have sagt, at han gladeligt ville give sin modstander ni points af ti, hvis det tiende point var det eneste, der virkelig betød noget. Der ligger stor visdom deri.

I det normale samkvem med mennesker er der hele tiden behov for kompromiser. At leve sammen med andre mennesker skaber altid situationer, hvor vi må

gå på kompromis. Ingen kan vinde hver gang. Da det at vinde er så betydningsfuldt, vil den kloge sørge for, at hans hustru eller ægtemand eller børn vinder tit.

For nogen tid siden kom en ung mor med fire børn for at tale med mig efter anbefaling fra sin biskop. Hun havde forladt sin mand omkring to måneder tidligere.

Mens vi talte om hendes grunde til at forlade sin mand, blev det klart for mig, at hun elskede ham meget, og at han var trofast over for hende. Men han forventede, at hun skulle være fuldkommen i

enhver henseende af deres forhold. Han ville ikke tolerere hendes svagheder, og han lod hende aldrig vinde et skænderi. Hvis det så ud til, at hun kunne vinde, ville han sikre sig, at det ikke skete - med fysisk vold om nødvendigt. Jeg talte derefter med manden, som brugte to timer til at fortælle mig, hvor meget han elskede sin kone. Han indrømmede, at han havde slået hende. Han vidste, at det var forkert, og han var ked af, at han havde gjort det. Men nu følte han, at han havde omvendt sig; han var sikker på, at han aldrig mere ville mishandle hende, og han ønskede en chance til at sætte tingene på rette plads. Han lød oprigtig, men det var ikke nok. Jeg følte, at han måtte bringes et skridt videre i sin forpligtelse over for et meget

vigtigt princip ved opbygningen af evige forbindelser. Så vi talte om at lade andre vinde en gang imellem.

Han indrømmede, at han altid havde fået sin vilje, og at han blev utålmodig med sin kone, når hun gjorde noget andet, end det han ønskede. Jeg forsøgte at få ham til at indse, at *han* ikke altid nødvendigvis måtte vinde enhver lille ting. Snarere end altid at prøve på at bevise, at han havde ret, burde han indbyde sin kone til at fortælle om sine ideer, så de begge kunne komme til gensidigt tilfredsstillende konklusioner. På den måde kunne de *begge* vinde. Jeg fortalte ham, at hun behøvede frihed til at træffe nogle af sine egne beslutninger uden frygt for bestandig hån eller kritik. Han indvilligede i at prøve.

Det er umådelig vigtigt for skabelse af et kærligt klima, enhedsfølelse og gensidig forståelse, der lader vor Herre Jesu Kristi Ånd blomstre i vore hjem.

For eksempel ønskede mine ældste sønner, der voksede op, mens The Beatles var populære, at følge den tids modeluner. Jeg kan ikke lide sådanne, og jeg har aldrig kunnet det og kommer sandsynligvis aldrig til det. Men jeg bestemte mig til at lade dem vinde - med moderation. Hvorfor?

Fordi jeg følte, at jeg vandt på alle områder, hvor det *virkelig* betød noget. Mine sønner kunne klassificeres som „gode drenge” De gik til seminar tidligt om morgenen (kl. 6,25), passede deres møder i kirken, betalte tiende, var aktive som spejdere, fik gode karakterer, virkede som mine hjemmelærerkammerater, var trofaste i deres præstedømmeopgaver, og de passede deres pligter i hjemmet.

Det eneste negative, de ønskede at beskæftige sig med, var efter min mening nogle af de aktuelle modepåfund. Men sammenlignet med alt det, de gjorde rigtigt eller i det mindste tilfredsstillende efter min opfattelse, så var det ikke af særlig betydning.

Virkede det nedbrydende på dem? Nej. For samtidig gjorde de også alt det, der var af betydning. Begge de to ældste drenge har fuldført heltidsmissioner nu og ser stadig ud som missionærer i dag, flere år efter at de er kommet hjem.

Nogle forældre vil måske spørge, hvorfor jeg gav efter for et øjeblikkeligt modelune - der var unægteligt nogle, der gjorde det dengang. Så for dem er det måske ét af de spørgsmål og problemer, man kan gå på kompromis med. Jeg følte og føler anderledes. Min indstilling er, at forældre bør bestemme, hvad der

egentlig ikke betyder så meget, og derved lade deres børn vinde en gang imellem.

Her er en liste over nogle andre ting, min kone og jeg fandt frem til, som de unge hos os er glade for, og som efter vor mening egentlig ikke betyder noget: valg af egne venner, tilladelse til at invitere dem hjem til funktioner i kirken, sen sengetid de aftener, hvor de ikke skal i skole næste dag, indretning af egne værelser, aktuelle modeluner (hvis de ikke er for outrerede), afspilning af støjende musik og lejlighedsvis fjollede foretagender. Selvfølgelig ville livet blive lettere for os forældre, hvis de ikke ønskede at gøre alt dette, og vi kræver, at de respekterer ansvarlige begrænsninger på disse områder, så vi ikke bestandigt må minde dem derom og tigge og begrænse. Men vi har besluttet ikke at skabe unødvendig ståhej i anledning af sådan opførsel, fordi den i virkeligheden ikke er det værd.

Enhver er nødt til at modstå fristelsen til hele tiden at gøre vrøvl over små irritationsmomenter, der hellere burde overses. Hvis din ægtefælle ikke gør alting nøjagtig sådan, som du mener, det bør gøres, er det så så vigtigt? Slap af! Sig noget godt, positivt eller rosende. For mange mennesker føler sig latterliggjort eller uden betydning og bliver fornærmede på grund af deres ægtefælles mere-værdsfølelse og deres ustandselige ansporelse, rettelse og kritiseren. Udvikling stimuleres bedre i en atmosfære af godtagelse og kærlighed.

Det er vigtigt for alle at vinde. Så lad din ægtefælle og jeres børn også vinde en gang imellem. Den kærlighed, samhørighed og harmoni, der bliver resultatet, vil i det lange løb gøre jer allesammen til vindere. □

Jeg vidste, der måtte findes en optegnelse

Judith Tannery Roiz

Jeg ved ikke rigtigt, hvornår jeg kom til den overbevisning, at der måtte findes nogle religiøse skrivelser fra de gamle indbyggere i Amerika. Men en dag - efter adskillige års religiøs søgen - var jeg bare helt overbevist derom.

Lige fra min barndom havde jeg gået i en protestantisk kirke, men i teen-alderen afviste jeg den tanke, jeg var blevet belært om med hensyn til, hvad jeg syntes var en hævnerrig, hadefuld Gud. Så jeg gik i gang med et fem års studium helt alene, baseret på Bibelen, for at finde frem til sandheden. Den bog ville, mente jeg, klart angive principperne for den sande kirke.

Jeg foretog også mange studier på det lokale bibliotek, hvor jeg lånte bøger, der kunne give svar på mit indviklede spørgsmål: „Hvad er de fysiske og åndelige særkender ved den sande kirke?”

Det spørgsmål var som et helt puslespil for mig, og hvert enkelt svar, jeg kunne finde, var som en ny brik til løsningen. Det var vigtigt for mig at finde disse brikker, for jeg måtte være i stand til at genkende den sande kirke, når jeg engang fandt den. Jeg opsøgte folk med interesse for videnskab, historie, religion, det overnaturlige - og talte og studerede sammen med dem.

Af én eller anden grund fængslede jeg af studier om gamle civilisationer. Pyramiderne i Ægypten og Sydamerika var fascinerende! Hvordan udviklede mayaerne deres kalender? Hvorfra kom inkaerne? Var Columbus virkelig den første til at opdage Amerika? Der var mange beviser på, at der havde været udstrakt samkvem mellem den gamle og den nye verden længe før Columbus.

Efter at have læst mange antikke skrifter om historie og religion, kom jeg til den antagelse, at Kristus ikke begrænsede sit besøg på jorden til det jødiske folk. Og, mærkeligt nok, var det folk, der begyndte at fascinere mig, dem, der levede i det gamle Amerika. Gradvis kom jeg til at mene, at der måtte eksistere, hvad jeg - i mangel på et bedre navn - kaldte en „sydamerikansk bibel”.

Alligevel kunne jeg ikke finde ret meget, der var skrevet af disse mennesker. Spanierne havde ødelagt alle de store biblioteker, da de erobrede landet fra de amerikanske indfødte. Hvor sært, tænkte jeg, at inkaerne bød Cortez velkommen som den store hvide Gud, som ifølge

traditionen skulle komme fra Østen! Hen mod slutningen af mit femårs studium havde jeg efter alt mit arbejde en liste over, hvad jeg mente måtte være den sande kirkes principper. For det første måtte den forkynde, at Gud Faderen er en kærlig Gud; dernæst at Helligånden må være en aktiv del af Guddommen; kirken måtte være i stand til at helbrede syge og bekymrede; den måtte tro på et liv efter døden; den måtte have profetiens gave; den måtte have logiske forklaringer på Johannes Åbenbaring; den måtte tro på de ti tabte stammer og afvente deres tilbagevenden; den måtte lære, at videnskabelige og religiøse sandheder supplerer hinanden; den måtte tro på liv på andre planeter, og så videre.

Omtrent på dette tidspunkt bestemte jeg mig til, vis på at mange religiøse sandheder var gået tabt i Bibelen, efterhånden som den var kommet til sin nuværende form, at centrere min opmærksomhed om inkaerne, mayaernes og aztekernes civilisationer. Jeg var overbevist om, at nøglen til sand religion var dér, hvis blot jeg kunne løse gåden ved deres sprog. Hvorfor jeg egentlig ville forsøge på det, når så mange lærde havde arbejdet dermed i århundreder, forstod jeg ikke; alligevel købte jeg to bøger, den ene om forsvundne sprog, den anden om antikke sprog, og jeg begyndte at studere ægyptiske hieroglyffer. Jeg tror nok, at Herren på dette tidspunkt fik medlidenhed med mig.

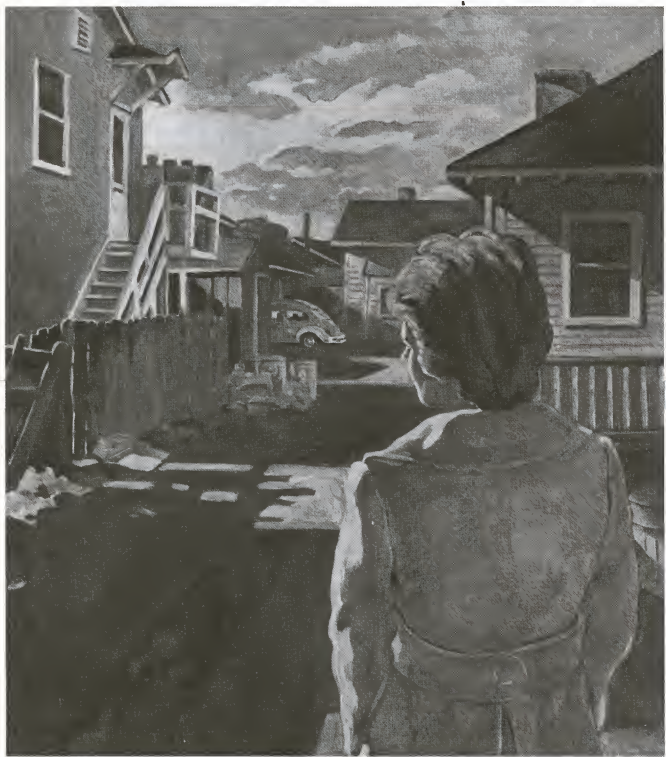
Mens jeg studerede og nedskrev, hvad jeg betragtede som karakteregenskaberne ved den „sande kirke“, begyndte jeg at besøge én af mine venner for at snakke om disse ideer med hende. Når jeg fortalte hende om et princip, som „min“ kirke måtte tro på, svarede hun altid: „Jamen, det er jo, hvad mormonerne tror,“ eller: „Det lyder som mormonlærdom.“ Af én eller anden grund havde jeg i al min søgen aldrig været i forbindelse med mormonerens kirke og lære. Men efter nogle få ugers forløb bad jeg om at måtte læse hendes Lære og Pagter. Jeg læste denne betagende bog på en nat og fortsatte derefter med „Trosartiklerne“ af James E. Talmage. Derefter ringede jeg til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og bad dem sende mig nogle missionærer.

Deres forkyndelse var ikke ny for mig. Jeg var i løbet af mine mange års søgen kommet til at tro på alt dette, linie for linie. Da missionærerne, som interviewede mig for dåb, fra 3. Nephi læste det 17. kapitels smukke stykke om Kristus, der velsigner de små børn, kunne jeg med tårer i øjnene og en stor klump i halsen sige: „Jeg vidste det, jeg vidste det! Jeg vidste, at Kristus også kom til Amerika!“

Jeg havde fundet min gamle amerikanske bibel. □

Judith Roiz, hjemmearbejdende husmor med fire børn, er aktiv i Cypres Ward, Houston Texas North Stake.

MIRAKELMILEN

Sara Brown Neilson

At besøge det hus er bestemt spild af tid," sagde min besøglærerindekammerat, da vi bankede på en vejrbidt dør i et lille, faldefærdigt hus på en koteletgrund langt fra vejen. „Vi finder aldrig nogen hjemme her.”

Jeg så på hende og nikkede, idet den afskallende maling trængte ind i mine knoer ved den gentagne banken på døren; men vi tøvede i håb om, at det ville gå anderledes i dag. Det gjorde det ikke, og vi gik til sidst tilbage ad den stærkt tilgroede sti til vejen.

„Ja, vi har da i hvert fald gået den ekstra mil i forsøg på at finde den kvinde,” sagde jeg, da vi krøb ind i bilen. „Bare det at lokalisere stedet var en formidabel indsats.”

Det lille faldefærdige hus, som lå skjult bagved en større bygning, havde været vanskeligt at finde, da vi første gang seks måneder tidligere havde søgt efter det. Udvidede wardsgrænser havde givet os nogle få ekstra familier fra et andet ward, og denne søster var blevet tillagt vores distrikt. Da adressen forekom forkert, havde vi forespurgt forskellige steder i nabolaget og havde til sidst heldet med os. Men det held var blevet efterfulgt af absolut tavshed, da vi bankede på døren.

Da der ikke var opgivet noget telefonnummer på Judy Kearns kort, havde vi forespurgt på nummerkontoret men

fået at vide, at hun havde hemmeligt nummer. Oplysningerne på medlemskortet viste os, at hun de sidste tre år havde været passivt medlem, der alene forsørgede to små børn.

Ved hvert besøg havde vi efterladt et lille brev, hvori vi bad hende ringe til os, men der havde ikke været noget opkald. Vi havde også efterladt lidt frugt ved hendes dør og havde besøgt hende i weekender, men var altid blevet mødt med absolut stilhed.

„Bare endnu engang et tabt slag,” tænkte jeg, da vi kørte hjemad, men samvittigheden pinte mig. Havde vi *virkelig* gået den ekstra mil? Hvad var egentlig den ekstra mil? Efter evangeliske standarder var det ikke bare at udføre en opgave, huskede jeg på, men at være interesseret nok til at forvandle en mulighed til vellykket opfyldelse. Selvfølgelig havde vi taget det første skridt af den første mil, men det var kun et meget lille stykke, og der *kunne* gøres mere.

Den aften lykkedes det efter fire telefonopringninger at lokalisere besøglærerinden fra Judys tidligere ward. De oplysninger jeg fik, var vage, men jeg fik i hvert fald det hemmelige telefonnummer. Da jeg lagde røret på, opløftedes min sjæl af en hel del spænding, og jeg drejede ivrigt hendes nummer, kun for påny at møde den skuffende, vedblivende ringen uden noget svar. Jeg prøve-

de igen den næste dag og om aftenen, mens stadig var det uden held.

Mens jeg var på vej hjem fra tandlægen en sen eftermiddag flere dage senere, slog den tanke pludselig ned i mig, at Judy måske også var på vej hjem. Det var ved slutningen af en normal arbejdsdag, og hun måtte da tage hjem en gang imellem. Ville hun have noget imod et besøg på så uheldigt tidspunkt? Efter en pludselig indskydelse svingede jeg bilen rundt i hendes retning og besluttede mig til at tage chancen. Da jeg stoppede op ved rendestenen, kunne jeg nede for enden af den lange indkørsel som sædvanlig se den tomme carport, så jeg standse motoren og besluttede mig til at vente. Da der var gået 25 minutter, blev jeg urolig, for jeg vidste, at min egen familie snart ville komme hjem og undre sig over, hvor mor og den sædvanlige midt-dagsmadduft var henne.

Nervøst ventede jeg endnu 15 minutter og skulle lige til at køre, da en gammel, udslidt folkevogn kørte ind i indkørslen og standsede i carporten. Da Judy havde fået sine to små børn ud af vognen og fundet sin nøgle, var jeg oppe på verandaen i færd med at forklare hvem jeg var og give udtryk for, hvor glad jeg var for endelig at få lejlighed til at træffe hende. Hun svarede med en kølig og afvisende indstilling, men min venlighed vandt, og hun bød mig inden for i sin lille dagligstue.

Til at begynde med samlede jeg min opmærksomhed om hendes søn og datter, mens de viste mig, hvad de havde tegnet og malet i forskolen og i detaljer beskrev

det afskrabede knæ under Garys bandage. Det gav Judy lejlighed til at slappe af og betragte mig. Langsomt tøede hun op under min interesse for hendes børn, og hun begyndte tøvende at fortælle om nogle af sine vanskeligheder med at beskytte dem fra stumperne af et opløst ægteskab. Jeg fik at vide, at hendes mand havde forladt hende og børnene for at søge, hvad han kaldte sin „personlige frihed”. Fast besluttet på at overleve begyndte hun at arbejde i et dårligt betalt job, samtidig med at hun tog et aftenkursus for at blive tandlægeassistent. Hun havde anbragt børnene i en kristen skole i nærheden og kom også der til gudstjenesterne. Det betød i virkeligheden ikke noget, hvor de gik i kirke, sagde hun, så længe de bare gik der.

Mit besøg var kort, men jeg havde fået etableret et godt forhold og traf aftale om et nyt besøg på hendes fridag. Ved døren så jeg hende lige ind i øjnene og bar mit vidnesbyrd om evangeliets sandhed og bad hende ikke berøve sine dyrebare børn muligheden for at få del i dets skønhed. Hendes øjne fyldtes med tårer, og jeg trykkede hendes hånd og tog afsted.

Ængstelig efter at tage endnu et skridt for Judy, prøvede jeg at komme til at kommunikere med hendes hjemmelærere. Efter tre telefonopringninger for at finde nogen, der havde den nyeste liste over tildelte familier fik jeg at vide, at biskoppens assistent ville være den, som jeg skulle tale med. Han var ikke hjemme, da jeg ringede, og efter gentagne

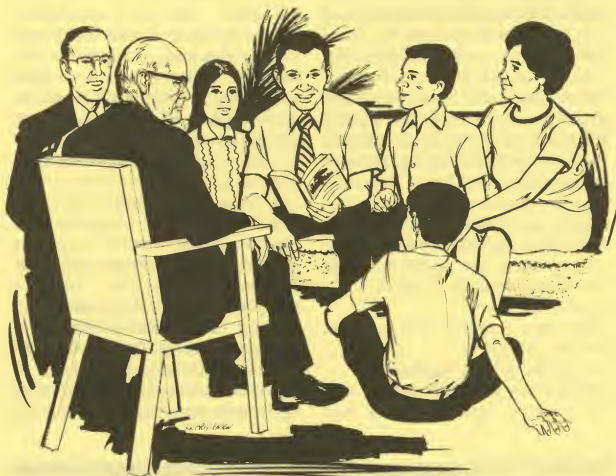

EN SÆRLIG FAMILIEHJEMMEaften

Ældste F. Burton Howard
De halvferds' første Kvorum

For omkring et år siden var det mit held at komme til at tilbringe et par dage sammen med præsident Kimball. Han indbød mig til at rejse med til Mexico City for at holde nogle

møder og inspicere nogle af kirkens ejendomme. Vi fløj til Mexico en søndag eftermiddag. Han havde bedt om, at ingen måtte få noget at vide om hans komme.

Mandag tilbragte vi det meste af dagen med at se på ejendomme. Han besøgte en lille skole, talte med medlemmer af kirken, inspicerede nogle beboelsesområder og lagde planer for kirkens vækst i Mexico. Han klatrede op ad stiger og spiste mango-frugter midt ude på en mark. Til sidst vendte vi sent om eftermiddagen tilbage til hotellet. På vejen spurgte han, om jeg mente, han ville være velkommen, hvis vi overværede én eller andens familiehjemmeaften. Jeg sagde, at jeg var sikker på, at det ville han være. Han sagde: „Giv mig nogle navne på familier, som altid holder familiehjemmeaften, og som har børn i alle aldre.”

Det gjorde jeg så. Han valgte en familie og bad mig ringe og arrangere det, så han kunne være med senere på aftenen. Jeg kendte den familie, han havde valgt. Jeg havde tidligere været i deres hjem. Jeg tog telefonen og ringede til moderen. Samtalen foregik omtrent således:

„Hallo søster. Det er Burton Howard. Hvordan har De det?”

„Godt. Jeg er her på hotellet sammen med præsident Kimball.”

„Præsident hvem?”

„Præsident Kimball. De ved nok, kirkens præsident.”

„Er profeten her i Mexico?”

„Ja, og han spørger, om det ville være meget ubejlignet hvis han

måtte overvære jeres familiehjemmeaften i aften.”

„I aften?”

„Ja, i aften.” Så blev der stille. Helt stille. Til sidst sagde jeg: „Søster, er De der?” Hun svarede:

„Vær nu alvorlig.”

Jeg sagde: „Jeg er alvorlig. Jeg er her på præsident Kimballs værelse på hotellet. Så snart han kan komme afsted, vil han gerne besøge jeres familiehjemmeaften. Vi kan sandsynligvis være der ved 19-tiden. Er det for sent?” Hun sagde:

„Nej, vi begynder som regel ikke før 18,30 eller 19,00.”

Jeg sagde: „Hør lige, præsidenten spiser i forvejen, så vær venlig ikke at lave aftensmad. Han ønsker faktisk ikke, at I gør noget som helst anderledes, end I ville gøre det en hvilken som helst familiehjemmeaften. Ingen taler, ingen ekstra udgifter eller noget som helst sådant.”

Hun sagde:

„De mener det alvorligt?”

„Ja!”

„Bevar mig vel!”

„Måske kommer vi en smule for sent.”

„Det er i orden. Vi vil vente.”

Alt gik som planlagt. Præsident Kimball købte en lille pose slik til de mindre børn. Omkring kl. 18,30 hentede hendes mand os på hotellet, og vi kørte gennem byen til en fami-

liehjemmeaften. På vejen standsede præsidenten og købte en dusin roser af en gadehandler til sin værtinde. Vi kom til hjemmet. Det var et beskedent hjem, alt for lille til familien. Alle børnene var klædt i deres bedste tøj og ventede på fortovet, da vi ankom. Vi blev ført ind i huset. Der var arrangeret et program. Åbningssangen var: „Der er skønhed her på jord.” Den 10-årige spillede klaver, og en ældre bror ledede sangen. En 14-årig pige ledede programmet. Hun bød præsident Kimball velkommen, bekendtgjorde aftenens aktiviteter og bad derpå sin mor give lektien.

Moderen fortalte historien om kvinden ved brønden i Samaria og forsøgte at få sine børn til at udlede af den, hvad det ville sige at give af det levende vand (se Johs. 4:14). Hun spurgte hver enkelt, hvad de havde lært af den lektie. Måske var den 6-årige piges svar det bedste. Hun sagde, at det at dele evangeliet med et ikke-medlem var den bedste måde at give af det levende vand. Da lektien var forbi, annoncerede den 14-årige, som om det var en hverdagsbegivenhed: „Og nu vil vi gerne høre fra præsident Kimball.”

Præsidenten fortalte om sin ungdom og oplevelser i sin egen familie. Han stillede spørgsmål om proceduren for deres familiehjemmeaftener. Og

så spurgte han, om nogen ville have noget imod det, hvis han spillede lidt på klaveret. Han spillede: „Jeg er Guds kære barn” og „Jeg trænger til din trøst.” Vi samledes omkring ham ved klaveret, mens han spillede efter hukommelse. Bagefter blev der serveret saftevand og småkager. Det var en typisk mormonfamilies hjemmeaften. Moderen sagde til børnene, at hvis de ikke kunne lade være med at spille krummer på møblerne, fik de ikke længere lov til at spise i dagligstuen.

Senere sagde præsident Kimball, at han holdt af at spille firehændig på klaveret, men at han altid havde vanskeligt ved at finde nogen, der ville spille med ham. Han tilbød at spille med den 10-årige. Sammen improviserede de: „Hav tak for profeten, du sendte.”

Til sidst var det tid at tage afsted. De to mindste børn ledsagede os i bilen, og mor, far, to børn og to gæster kørte tilbage gennem byen efter sammen at have holdt en familiehjemmeaften, som altid vil blive husket. □

ELIZABETH KOMMER TIL ELIZABETH

Nancy Garber

Kate smilede lykkeligt, da hun så sig omkring i den store forretning i byen Elizabeth i Colorado for at købe en fødselsdagsgave. Hun kunne ikke lade være med at tænke på, hvor spændende det ville blive i morgen. Det var hendes bror Edwards fødselsdag.

I flere måneder havde Kate arbejdet for at tjene nok penge til at købe en gave til Edward. Og i dag var Kate og far kommet til byen for at købe ind, og for at Kate kunne købe noget at give sin bror. Hun havde bestemt sig for et lille metallokomotiv, der kunne udspy små gnister og tude i en lille fløjte, når det arbejdede sig frem over gulvet.

Idet Kate og far forlod forretningen, så de en vogn komme ind i byen med en ny familie. En mand kørte den, og en kvinde sad ved siden af ham. En pige holdt fast i vognens side og havde hovedet på skrå, som om hun

stirrede på noget højt oppe på himlen.

Pigen så ud til at være på Kates alder.

Far nikkede, og idet han tog Kate ved hånden, gik de over til vognen. Han smilede og sagde: „Jeg er Stephen Simonsen, og dette er vores Kate.”

Manden strakte hånden frem og sagde: „Jeg er John Miner, og det er min kone Millie og vores datter Elizabeth.”

Fru Miner hilste på dem og bad sig så undskyldt og gik ind i forretningen.

„Nå,” sagde Kate til pigen, „du er da kommet til at bo det rigtige sted, for byen her hedder også Elizabeth.” Pigen smilede, men hun holdt stadig hovedet opad, som om hun så noget andet deroppe.

Da hun så op, kunne Kate ikke se andet end den blå himmel. Hun kunne ikke finde på mere at sige til pigen, så de var begge to tavse, mens far og hr. Miner talte om landet, kvæget og vejret et stykke tid. Så gik mændene hen til ejendomskontoret. Nu er jeg nødt til at sige noget, tænkte Kate bekymret, men Elizabeth syntes ikke at nære ønske om at tale. Til sidst spurgte hun: „Er I kommet langvejs fra?”

„Fra St. Louis i staten Missouri,” svarede pigen, idet hun stadig så op mod himlen.

Irriteret satte Kate hænderne i siden. „Elizabeth,” sagde hun, „hvorfor vil du ikke se på mig?”

„Det vil ikke nytte noget,” sagde Elizabeth

„Hvorfor ikke?” spurgte Kate utålmodigt.

„Jeg er blind.”

„Nå. . .” sagde Kate. Nu kunne hun slet ikke finde på noget at sige. Hun kunne høre hestene stampe i brostenene, lyden af folk, der gik på fortovene af træ, og hun kunne høre sit eget hjerte banke. Så sagde hun stille: „Undskyld.”

„Det er jo ikke din skyld,” sagde Elizabeth. „Jeg holder mit hoved opad, når jeg er udenfor, for solskinet føles så godt. Jeg elsker alt, der føles godt. Selv når det er regnvejr, holder jeg hovedet opad, så jeg kan føle regnen mod ansigtet. Men jeg kan bedst lide solen.”

Kates far kom tilbage til vognen og sagde, at han var parat til at tage afsted. „Farvel,” råbte Elizabeth, og Kate vinkede. Så kom hun i tanker om, at Elizabeth ikke kunne se hendes hånd. „Farvel,” råbte hun tilbage. På vejen hjem fortalte Kate sin far om Elizabeth. Den næste dag sagde frk. Baldwin i skolen: „Vi har en ny pige i vores klasse. Hun hedder Elizabeth, og hun er blind.”

Alle holdt op med at snakke og vendte sig omkring for at se på Elizabeth.

„Elizabeth er ni år gammel, og hun har været blind lige fra hun blev født. Hun kan godt klare sig selv, men hun er ny her og ved ikke, hvor tingene er, så nogle af os er nødt til at hjælpe hende et stykke tid.” Frk. Baldwin så lige på Kate. „Kate, da du er på samme alder og går i samme klasse, vil jeg gerne have, at du

hjælper Elizabeth i dag. Du kan vise hende, hvor alting er.”

Kate rejste sig og gik frem i lokalet. Hun tog fat i Elizabeths hånd og førte hende til hendes plads. Hun gav hende en tavle og et stykke kridt og fortalte hende, hvad regneopgaven gik ud på.

Senere viste hun Elizabeth hvor trapperne, kakkelovnen, vinduerne, knagerne til overtøjet var, og hun hjalp hende tilbage til hendes plads. Endelig var det tid at tage hjem. Kate følte sig næsten som en siamesisk tvilling. Hun havde hele dagen ikke være mere end nogle få centimeter væk fra Elizabeth. Hun håbede, at det ikke ville blive sådan hver eneste dag. Hun ønskede ikke at blive bundet til en pige, som ikke kunne løbe og lege og have det sjovt. Kate var så lettet over at være blevet alene, at da hun gik på vejen hjemad, svingede hun armene, snurrede rundt nogle gange og nød rigtigt sin nyvundne frihed, og så begyndte hun at løbe. Det var Edwards fødselsdag, og hun brød sig ikke om at komme for sent til hans fest.

Mor havde bagt æblekage, og da Edward åbnede sine gaver, var han så glad for det tog, hun havde givet ham, at Kate glemte alt om Elizabeth og den anstrengende dag, hun havde været årsag til. Edwards bedste ven, Zachary var kommet til festen, og Mor bandt bind om hans hoved, så han ikke kunne se, mens de legede blindbuk. Hun snurrede ham omkring flere gange, og så skulle han anbringe de forskellige ting på bukken. Det kunne han slet

ikke men anbragte halen, hvor øret skulle være og derefter på dyrets skulder.

„Lad mig prøve,” sagde Kate. „Jeg vil vædde på, at jeg kan gøre det bedre.”

Hun greb fat i halen, og far bandt hende for øjnene. Han snurrede hende rundt nogle gange og gav hende så et blidt skub.

Hun strakte hånden frem og begyndte at gå fremad. Er jeg på rette vej, eller vil jeg støde mod ét eller andet, spekulerede hun. Hun kunne overhovedet ikke se. Hele hendes verden var mørk, og netop som en bølge af angst jog igennem hende, kom hun til at tænke på Elizabeth. Kate stavrede fremad, indtil hun rørte ved noget, og alle lo. Hun trak hurtigt bindet fra øjnene og opdagede, at hun stod lige foran skabet. Hun vendte sig og så ind i mors kønne ansigt, i fars venlige øjne, på sin

lille bror Edward, der holdt sit nye tog i hånden, og på Zacharys glade smil, og hun elskede dem alle.

Og hvor var hun glad for, at hun kunne se dem!

Næste morgen ventede Kate ivrigt på, at Elizabeth skulle komme i skole. Og lidt efter så hun hende komme henne på vejen med sin fars hånd i sin. Efter at hun havde sagt farvel til ham, skyndte Kate sig over til Elizabeth og spurgte: „Vil din far bringe dig til skole hver dag og så komme igen og hente dig, når den er forbi?” „Ja,” sagde Elizabeth, „men efter et stykke tid tror jeg nok, at jeg kan klare det alene.”

„Hvorfor kan jeg ikke komme og hente dig, så vi kan spadsere sammen?” spurgte Kate ivrigt.

„Jo. . .” sagde Elizabeth, „men jeg kan ikke lide at være til besvær. Det ville ikke være morsomt for dig.”

„Ih jo,” sagde Kate hurtigt, „det ville ikke være besværligt. Og jeg har tænkt på, hvor meget sjovere det ville være, hvis vi kunne tage ud sammen. Vi kan tage ned til den gamle gyng. Og så kan vi gå ned til åen. Jeg ved et sted, hvor der er en stor sten, som en rigtig gammel frø lever neden uder. Jeg kan fange den til dig, så du kan holde den et øjeblik.” „Ih, sagde Elizabeth smilende. „Jeg vil meget gerne følges med dig. Det lyder vældig spændende. Er du sikker på, at du vil bryde dig om at have mig med?”

„Det er jeg helt sikker på,” sagde Kate, og hun klemte Elizabeths hånd, idet de sammen gik ind i skolen. □

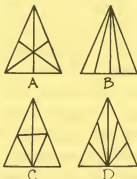
BARE FOR SJOV

Gennem ringen

Kan du få bolden ned i kurven
uden at krydse nogen linie?

Helen L. Fairall

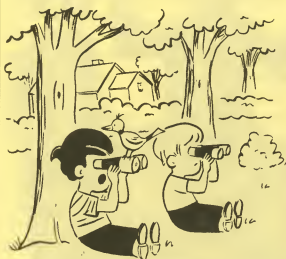

Hvor mange trekanter?

Helen R. Sattler

Kan du hurtigt sige, hvilken figur,
har de fleste trekanter?

Hvor mange trekanter? (A) 16, (B) 10, (C) 8 og (D) 13.

Jeg kan ikke længere se den
sjove fugl - kan du?

opkald resten af aftenen, gav jeg endelig op.

To aftener senere prøvede jeg igen for blot at få at vide, at han havde sine noter i kirken, og at jeg skulle ringe til sekretærens kontor nogle aftener senere for at få de ønskede oplysninger. Jeg ringede som foreslået, men ingen svarede, så jeg begyndte at spørge mig selv, om det virkelig var så vigtigt at kontakte hjemmelæreren.

Min besøgslærerindekammerat var meget glad for at høre, at jeg havde en fast aftale med Judy, og hun bragte ny begejstring til vore anstrengelser, da vi nærmede os det lille hus bag ved det store. Judy ventede os og modtog med taknemmelighed de småkager, vi havde bagt til hende. Den første del af vores besøg gik let og venligt, men så begyndte Judy at tale om sin frygt og bekymring for sine børn, de nedslående følelser af utilstrækkelighed og trykket af sine økonomiske vanskeligheder. Vi tilbød vor sympati og tørrede hendes tårer, men jeg var klar over, at der skulle mere til. Ved døren spurgte jeg til hendes hjemmelærere og fik at vide, at hun aldrig havde set nogen, siden hun var kommet ind i vores ward. Jeg var opbragt! Hvordan kunne seks måneder være gået, uden at hun havde fået tildelt hjemmelærere?

Søndag morgen var jeg tidligt i kirke for at tale med assistenten. På min forespørgsel fandt vi ud af, at Ray Greer, en ansvarsfuld og oprigtig ældste, var Judys tildelte hjemmelærer. Jeg var forbløffet og prøvede at finde ham i kirken men fik at vide, at han var på en to ugers

ferie. Jeg var forbløffet over, så mange vanskeligheder, der var forbundet med den ekstra mil jeg prøvede at gå og besluttede mig til, at jeg ikke ville lade dem standse mig. Med det i tankerne kontaktede jeg Ray den dag, han kom hjem fra sin ferie. Da jeg stillede mine spørgsmål, stirrede han på mig i komplet forvirring. Han kendte intet til Judy Kearns eller til sin opgave som hendes hjemmelærer; så vi konkluderede hurtigt, at kommunikationskæden var bristet ét eller andet sted på vejen. Jeg gav ham Judys hemmelige telefonnummer og mine andre nedskrevne oplysninger, samtidig med at jeg fortalte ham om min øjeblikkelige bekymring for hende. Han gav udtryk for sin taknemmelighed over min hjælp og syntes ivrig efter at få situationen rettet. I løbet af et par korte uger forandredes den ekstra mil til en mirakelmil. Det var miraklet ved Guds organiserede plan i virksomhed, miraklet ved oprigtige mænd, der ærede deres præstedømme, miraklet ved kvinder, som var oprigtigt interesserede. Det var betagende at se processen i fuldt sving, at se mennesker ivrigt følge Herrens foreskrevne programmer. Det var betagende at vide, at jeg horte til hans kirke.

Ray aflagde ikke blot straks et besøg hos Judy men indbød hende også straks til middag og familiehjemmeaften. Ved den sammenkomst blev børnene gode venner, og inden længe fandt Judy og Rays kone hinanden. Hun tilbød at komme og hente dem allesammen til søndagsskole. Judy var en smule betænkelig, men børnene var ivrige efter at

komme, og til sidst indvilligede hun. At komme tilbage til kirken gav Judy ny forståelse for vigtigheden af det gængsne evangelium, og inden længe var hun blevet præsenteret for biskoppen, havde talt med hjælpeforeningens præsidentinde og indvilliget i at lade én af funktionærerne i primary komme og hente børnene fra forskolen, så de kunne overvære primary. Da biskoppen hørte, at Judy snart ville være uddannet tandlæge-assistent og var ivrig efter at sikre sig arbejde, bad han wardets arbejdsleder begynde at søge tandlæger, som havde brug for hjælp. På det tidspunkt da Judy blev udlært, ventede tre samtaler på hende. Hun fik tilbudt arbejde i alle tre tilfælde og valgte det, der bød den største løn.

Et par uger senere besøgte hjælpeforeningens præsidentinde Judy og bad hende fortælle om tandpleje i hjælpeforeningen. Judy var glad for indbydelsen og var glad for mødet, hvor hun traf andre søstre med udearbejde og en del af de samme problemer, som hun havde. Hun blev en god støtte for hjælpeforeningen den kommende tid. Så besluttede biskoppen, at det var tiden for en kaldelse i kirken. Juniorsøndagsskolen forekom bedst egnet til at passe hendes muligheder tidsmæssigt, og i løbet af kort tid var Judy én af dens udmærkede lærerinder. Så fandt Ray Greer, der havde gjort sig megen umage med at finde et bedre sted at bo, et udmærket hus til dem. Mens ældsterne flyttede hendes indbo, lagde søstrene fra hjælpeforeningen papir på hylder, og søndagsskolens funktionærer

lavede mad for at gøre det hele til en fest. Judy var blevet noget særligt for en mængde mennesker og en meget vigtig del af vores ward.

Fastesøndag, da Judy for første gang rejste sig og bar sit vidnesbyrd, var salen særlig rolig, mens alle lyttede intenst. Hun erkendte ydmygt sin nyligt fundne sikkerhed i kundskab om, at Herren vandrede med hende, og at hans evangelium bragte sindsro, der overvandt frygt og utilstrækkelighed. Taknemmelighedens tårer randt ned ad hendes kinder, da hun udtrykte sin tak til alle dem, der havde hjulpet med til at opløfte hendes tilværelse med deres interesse og villighed til at hjælpe. Da hun sluttede, ledte de fleste af os efter vore lommeterklæder i en fornemmelse af glæde over den fælles sejr. Idet jeg tørrede øjnene undredes jeg over den dejlige proces, der havde udvirket Judys forandrede tilværelse. Og jeg vidste, så usandsynligt det kunne synes, at det altsammen var begyndt med en meget begrænset anstrengelse for at gå den ekstra mil i min opgave som besøgs lærerinde.

Jeg forstod den dag, med fornyet klarhed, at enhver af os, ubetydelige som vi måske føler os i Guds tjeneste, ejer evnen til at sætte hans store plan i virksomhed, at løsgøre vidunderlige kræfter og opbygge tilværelser, at skabe afløb for indviet, levende tjenesteydelse. Men denne fantastiske mulighed kan kun sættes i gang, når vi skaber impulsen, når vi udløser kraften og lader Guds storslåede herlighed trænge frem og gøre den ekstra mil til en mirakelmil! □

Stærke, aktive familier behøver egentlig ikke gode hjemmelærere, er det ikke rigtigt? Især familier med biskopper, stavspræsidenter og andre præstedømmeledere som overhoveder!

Det var, hvad jeg mente. Lige efter at jeg var blevet gift, blev jeg kaldet som hjemmelærer for fire familier. Faderen i den ene var aktiv men ikke åndeligt omvendt. Den unge ægtemand i den anden familie var ikke medlem af kirken og ville ikke komme i kirke sammen med sin nye hustru, som var medlem. Det

trede par var passivt - skønt manden tidligere havde været medlem af et stavspræsidentskab, og hustruen havde været stavens primarypræsidentinde. Den fjerde familie, familien Smith, var meget aktiv i kirken: Faderen sad i stavens højråd, og moderen var hjælpeforeningens præsidentinde.

Da min kammerat og jeg diskuterede vores opgave, var vores umiddelbare reaktion at vi ville koncentrere os om de tre familier, der tydeligvis havde brug for opmuntring og indførelse i fællesska-

ENHVER FAMILIE BEHØVER EN GOD HJEMMELÆRER

John D. Whetten

bet. Familien Smith, gik vi ud fra, skulle nok kunne klare sig med et kort høflighedsvisit én gang om måneden.

Men efter vort første besøg i hver familie, og efter at vi havde bedt om at måtte blive effektive hjemmelærere, begyndte vi at forstå, at enhver familie behøver - og fortjener - en god hjemmelærer, og at familien Smith behøvede lige så megen opmærksomhed, bøn som overvejelse og kærlighed, som enhver af de andre familier.

I løbet af det første år forsøgte vi at skabe en god kontakt med familien Smith. Vi brugte en del af hver måneds besøg på de tre børn og holdt øje med, hvordan det gik dem i primary, som spejdere, i det aronske præstedømme og i skolen. Da drengen modtog sin udmærkelse som spejder, blev jeg bedt om at tale til æresaftenen.

Somme tider tog vi dem med til iskageboden og trakterede med deres yndlings-

is. Ved fester i wardet underholdt vi os med hvert enkelt medlem af familien. Venskabet trivedes begge veje. Da for eksempel vores første barn blev født, var ingen mere spændt end familien Smith. Og søster Smith gav endog en babyshower for min kone.

En dag ringede bror Smith og fortalte, at han om nogle dage skulle opereres: Lægen havde konstateret en indre svulst. Jeg hjalp med ved salvelsen af ham.

Operationen gik godt - kræften blev fjernet. Vi følte, at vores rolle var at opmuntre familien under deres fars rekonvalescens.

Et års tid senere viste endnu en svulst sig. Igen behøvede familien Smith åndelig styrke og støtte, og igen blev kræften fjernet.

Imidlertid fandt man nogle måneder senere endnu en svulst. Vi var mange gange glade for Åndens trøstelige kraft, når velsignelser blev udtalt for bror Smith.

Som hjemmelærere talte vi med familien om vigtigheden af at kombinere tro med at underordne sig Herrens vilje.

Da denne sidste svulst viste sig, var sygdommen så udbredt, at lægerne ikke kunne operere. Vi var alle syge om hjertet - og alligevel håbede vi, at bror Smith måtte leve.

Jeg standsede ofte på vej hjem fra arbejde og tilbragte nogen tid hos dem. Ofte havde han så stærke smerter - de smertestillende midler hjalp ham ikke længere - at han bad mig udtale en velsignelse over sig. Disse øjeblikke blev højdepunkter i mit liv. Hver dag prøvede jeg at leve sådan, at jeg kunne få inspiration til at opmuntre min hensygnende ven.

En lørdag morgen, da min hustru og jeg var på vej ud for at gøre nogle indkøb, sagde jeg til hende: „Jeg har på fornemmelsen, at vi burde se, hvordan bror Smith har klaret natten.” Vi havde be-

søgt ham aftenen før, og da syntes alt i orden.

„Godt,” sagde hun. „Hvis du synes, vi skal gå der over, så lad os gøre det.”

Vi fandt ham i seng - i omtrent samme tilstand som aftenen før; der havde ikke været nogen væsentlig forværring af hans tilstand den sidste uge. Jeg kunne ikke lade være med at tænke på, hvorfor jeg havde følt mig tilskyndet til at besøge dem den morgen. Så jeg regnede med, at vi måske burde fortælle nogle trosfremmende oplevelser. Det gjorde vi, mens børnene sad omkring sengen og hørte efter, og Herrens Ånd var tilstede i rigt mål. Og mens vi talte, døde bror Smith pludselig i sin hustrus arme.

Min hustru bragte børnene ind i et andet soveværelse og tilbragte nogen tid med at besvare deres spørgsmål. Hun fortalte dem, at deres far ville blive en kilde til styrke for dem hele deres liv, og at de en dag, på grund af Frelserens forsoning og

opstandelse, ville komme til at opleve en vidunderlig genforening med ham.

Jeg hjalp med at tilkalde lægen, biskoppen og bedemanden. Senere på dagen gik vi nogle ærinder for søster Smith.

Begravelsen fandt sted om mandagen. Da biskoppen gik i gang med at lave programmet, fortalte søster Smith ham, at hendes mand havde planlagt sin begravelse i alle enkeltheder, og at jeg, hans hjemmelærer, skulle holde den åndelige tale.

Jeg var overvældet. Bror Smith havde nær forbindelse med mange stavs og generalautoriteter i kirken, men snarere end at bede dem, havde han valgt mig til at tale ved hans begravelse. Og det trykte program skulle angive, at jeg var hans hjemmelærer.

Bagefter gjorde vi, hvad vi kunne for at hjælpe familien med at tilpasse sig den nye tilværelse. Vi sørgede for, at en bogholder i vores ward hjalp med at lave et budget for dem og at få familiens økonomi ordnet. Vi bad et andet wardsmedlem, en snedker, hjælpe med at inspicere huset for at finde ud af, om der tiltrængtes reparationer for at bevare dets værdi. Præstedømmekvorummerne i wardet kom derefter og udførte det nødvendige arbejde for at bringe huset i god stand. Vi hjalp også søster Smith med at vurdere forskellige jobmuligheder. Og vi forsøgte at blive endnu mere fortrolige med børnene.

Negligerede vi de andre af vore familier under alt dette? Nej, og vi kom også her til at opleve nogle små, stilfærdige resultater. Familien hvis far ikke var åndeligt omvendt, forblev aktiv i kirken. Familiens indbyrdes kærlighed gjorde dem i stand til at forstå og acceptere hinandens synspunkter uden at de derved blev fremmede for hinanden.

Vi sørgede for, at den unge far der ikke var medlem, blev bedt om at tale ved en fireside og i nogle klasser for de unge om sit liv som politimand, og han var vældig glad for at hjælpe de unge til at få et godt indtryk af politiet. Engang bragte han sin motorcykel med til aktivitetsaftenen og forklarede drengene, hvordan den fungerede. Da dette par flyttede fra wardet et årstid senere, gjorde han det med en bedre følelse over for sin hustrus kirke, end han havde haft på noget andet tidspunkt af deres ægteskab.

Vi fandt ud af, at det tredje ægtepar var blevet passive, fordi de ikke havde følt sig rigtig hjemme i wardet. Vi fik dem overbevist om, at vi var deres venner og var interesserede i dem. Så fik vi hustruen til at indse, at kirken havde brug for hendes særlige talenter som lærerinde for børn. Hun begyndte at komme i søndagsskolen og accepterede senere en kaldelse som søndagsskolelærerinde. Da min hustru blev bedt om at bage småkager til wardets julefest, lod vi anmodningen gå videre til dette par, hvorefter vi inviterede dem til festen som vore gæster. Da de senere flyttede til et andet ward, blev de ikke passive dér men fortsatte som aktive.

Vi gjorde ikke noget særligt fremragende - intet mere, end enhver anden kunne have gjort. Men når jeg tænker tilbage på disse tidlige oplevelser med hjemmelærergerningen, føler jeg igen det store vidnesbyrd, jeg opnåede om vigtigheden af hjemmelærerearbejdet, om den store kærlighed en hjemmelærer kan føle over for andre mennesker, og om de glædelige resultater der følger med at tjene andre. Og jeg er især glad for, at jeg så tidligt lærte, at ethvert menneske - også selv om han er aktiv - fortjener en god hjemmelærer. □

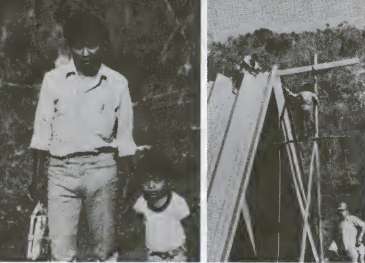
1. Ældste Bringham taler ved et vidnesbyrdmøde efter den første dåb, den 17. december 1977. Mødet overværedes af 64 mennesker, hvoraf 34 bar deres vidnesbyrd. 2. Elleve unge mænd, de første, der blev døbt i Chulac. 3. Det første gruppepræsidentskab i Chulac: Rodolfo Choc, præsident, Miguel Choc og Reginaldo Choc, sekretær. 4. De første tyve voksne døbt i Chulac med deres børn, hvilket bragte medlemstallet op på syvogtyve.

MISSIONÆROPLEVELSE I GUATEMALA

Lynn Tilton og Cordell Andersen

Den firehjulsdrevne varevogn bumlede forsigtigt henad den snoede bjergvej mod Chulac, en plantage i Poloehic Valley blandt bjergene i Guatemalas centrale højland. Regnen styrtede pludselig ned fra de mørke skyer og slog mod vindspejlet, idet vognen nærmede sig hovedgården i den 21.000 acre (8500 hektarer) store plantage, der var omdannet til et kooperativt foretagende. Ved rattet sad Cordell Andersen, præsident for Guatemala Coban distriktet.

Ved hans side sad to missionærer til Kekchiindianerne, ældste Bringham fra Californien og ældste Rios-Lazo fra Costa Rica. Bag sad præsident Andersens ældste datter, Julie på 17 år og hendes to skolekammerater fra Provo High School, Leslie Ann Knight og Ann Gardner. Den fjerde passager var Gustavo Ramirez, en 73-årig mand, nyligt omvendt til kirken. Bror Gustavo, som er Kekchiindianer, var omrejsende tandlæge.

5

5. Reginaldo Choc og hans søn på vej til kirke. Bror Choc var medlem af det første gruppepræsidentskab, én af de første, der blev ordineret til ældste og nu søndagsskolepræsident. 6. Præsident Andersen, øverst i færd med at bolte loftpanelerne til midterbjælken i kirkebygningen, hvor der måtte tilbygges en etage.

Det var ved slutningen af en arbejdsdag, fredag, da vognen endelig kørte ind i den store gård ved hovedbygningen og søgte ly for den silende regn. Flere arbejdere, der sad med plastic over hovedet, var løbet tværs over gårdspladsen for at byde de besøgende velkommen. De bragte præsident Andersen og de to missionærer til plantagens kontor, hvor der var sørget for mad og mulighed for overnatning.

Imens fortalte bror Gustavo, som var blevet sat af under halvtaget ved plantagens forretning, en skare arbejdere, at han var parat til at trække eventuelt betændte tænder ud. Han kom også med en introduktion om Mormons Bog og bekendtgjorde, at der efter mørkets frembrud ville blive holdt et møde for interesserede.

Da arrangementerne med overnatningen var i orden, var regnen hørt op. To

6

arbejdere kom med en kasse og anbragte den på højkant til brug for bror Gustavo. Den rejsende tandlæge tog sin sæk frem og ordnede sine instrumenter på vognens køler, mens den første patient satte sig på kassen. Han tog en flaske novokain og fyldte en sprøjte.

Efter at tanden var blevet trukket ud, hentede de besøgende en transportabel generator og en lysbilledprojektor frem. De bar udstyret og en forlængerledning med en elektrisk pære ind i varehuset, hvor mødet senere skulle holdes. Derpå besøgte de sammen med præsident Andersen flere nærboende familier.

Den aften samledes 175 mennesker til mødet. En af kooperativets ledere, som også var lægpræst i sin egen kirke, undskyldte, at der ikke var flere. „Det er kedeligt, at De ikke kan blive til i morgen aften,“ sagde han. „Så ville der være mange flere.“

Forud for mødet startede præsident Andersen generatoren. Ved lyset fra den enlige pære sang Julie, Leslie og Ann og de andre besøgende åbningssalmen.

Bror Gustavo fortsatte med en bøn på den indianske dialekt, og præsident Andersen, der talte spansk, forklarede om oprindelsen til Mormons Bog, og bror Gustavo oversatte. Ældste Bringhurst talte derefter på kekchisproget til de 175 mennesker. Efter at han havde sluttet, sang han og ældste Rios-Lazo „Jeg er Guds kære barn“ på det kekchitiske sprog.

Da mødet var forbi, rejste kun få sig for at gå. I stedet samledes de i små grupper. De, som kun talte Kekchi talte med ældste Bringhurst og bror Ramirez. De, som forstod spansk stillede ældste Rios-Lazo og præsident Andersen adskillige spørgsmål.

Dette var det andet besøg på Chulac

plantagen efter indbydelse fra plantagens bestyrelse.

Det hele syntes at have begyndt, da ældste Oscar Delgado, som var blevet kaldet til at arbejde i San Cristobal, Vera-paz, i april 1977, af sin ledende ældste blev bedt om at undervise omkring 30 undersøgere på Valparaiso plantagen nær ved San Cristobal. Mens han og hans kammerat var der, lærte de en bedre fremgangsmåde for at gøre mayaindianerne interesserede i Mormons Bog som den legendariske forsvundne optegnelse om deres forfædre.

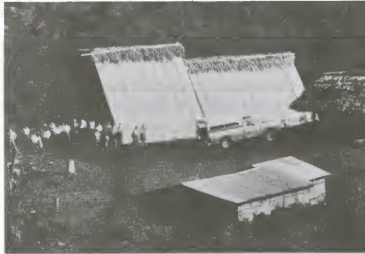
Ikke længe efter traf ældsterne de seks indianske ledere af Chulac kooperativet, som var kommet til San Cristobal (en fem timers rejse) for at besøge den regeringsudpegede leder af deres plantage. Denne mand var tilfældigvis også vært for missionærparret i San Cristobal.

Tiltalt af disse seks voksne indianere inviterede missionærerne dem til deres værelse til en missionærdiskussion. Alle seks accepterede Mormons Bog som deres forfædres bog og religionen som deres fædres; og hver især bragte et eksemplar med sig til Chulac.

Da disse seks ledere også var lægpræster i deres kirke i Chulac, benyttede de Mormons Bog næste søndag i deres lokale gudstjeneste. De indbød også missionærerne til at komme til plantagen.

Præsident Andersen, ældsterne Delgado og Bringhurst samt en indiansk translator, Miguel Chub, en ung nyligt omvendt fra Valparaiso og leder af kirkegruppen i sin landsby Tanchi, aflagde det første missionærbesøg i Chulac.

Den fem timer lange tur til dette fjerntliggende område i deres firehjulstrukne varevogn havde været lidt langsommere end beregnet den første gang, og de var

7. Chulac grenspræsidentskab: Rafael Maaz, sekretær; Jorge Choc, førsterådgiver; Alfredo Choc, præsident; Sebastian Choc, andenrådgiver. 8. Efter fem dages byggeri var bygningen, selv om den endnu ikke var færdig, nu så vidt fremskreden, at den kunne tages i brug. De første af en række stråtekte bygninger, der skulle bruges til klasseværelser, ses delvis færdige til højre.

8

ankommet efter mørkets frembrud, og uden at nogen egentlig vidste, at de skulle komme. Ikke desto mindre spredtes rygter til de nærliggende huse, og en gruppe på 60 kom for at overvære mødet. Deres reaktion var positiv, og gruppen blev bedt om at komme igen snarest muligt.

Under det næste møde var der, som beskrevet ovenfor, 175 til stede, og Miguel Choc, talsmanden for gruppen, forklarede: „Vi kan lide og tror på det, som vi har hørt, og vi vil gerne have, at I vender tilbage og fortsætter med at belære os om vore forfædre, deres religion, og om hvordan man kan leve et bedre liv.”

Det tredje besøg blev aflagt to uger senere. Der var forud blevet arrangeret en Mormons Bog klasse lørdag eftermiddag for de voksne, men denne gang ankom de tids nok til at kunne aflægge lægebesøg hos en række alvorligt syge, før klassen. Der var 105 tilstede i eftermiddagsklassen, med de seks ledere siddende på første række, hver med en Mormons Bog i hånden. Den aften overværede 300 en særlig filmforevisning. Præsident Andersen fortalte senere, at den næste dag, søndag, ikke så let ville blive glemt. Han sagde: „Det begyndte med en anmodning om en særlig velsignelse over én af de indianske søstre, som havde hjulpet med at tilberede vores morgenmad. Derefter kom Jorge Choc, præsident for kooperativet og hovedkateket, for sammen med mig at udarbejde programmet for mødet, der skulle holdes i den katolske kirke. Han sagde, at han vidste, at nogle af deres måder at agere på ikke ville være i overensstemmelse med deres forfædres gengivne religion. Man . . . enedes om, at han og hans kammerater skulle tage halvdelen af tiden og lede mødet, sådan som de plejede, og at tiden derefter skulle overgives til os.

„Kirken var fyldt med mellem tre og fire hundrede indianere. Hver af de seks ledere skiftedes til at prædike, og derefter fik vi overgivet tiden. Tiden holdtes af bror Gustavo, vores rejsende 73-årige kekchi, af Miguel Max, den første po-

komchi som blev omvendt til kirken i malparaiso, og ældste Bringhurst. Vi sluttede med at synge: „Jeg er Guds kære barn.”

„Chulaclederne tog os begejstret til et smukt sted, som de havde udsøgt hvor de ville bygge ‚Mormonkirken’”.

Fuldtidsmissionærerne besøgte Chulac så ofte de kunne i weekenderne de næste par måneder. Og så blev i december 1977 de første 37 medlemmer døbt - syv ægtepar og et antal unge og børn.

Fremskridt i Chulac kom ikke let. Ikke længe efter at gruppen var organiseret, blev den nægtet tilladelse til at bruge deres oprindelige mødested og måtte holde udendørs møder, eller, når vejret var dårligt, i medlemmernes hjem efter tur. Og på grund af de begrænsede besøg af fuldtidsmissionærerne afhang ny tilgang for det meste af de unge menneskers indsats. De første omvendte gik til arbejdet med at belære andre, og i løbet af nogle få uger blev yderligere fire familier (11 omvendte) døbt. Samme weekend blev alle mandlige medlemmer over 12 år og som tidligere havde fået præstedømmet, ordineret, hvorved antallet af præstedømmebærere kom op på 16. To af dem blev også opretholdt som distriktsmissionærer. Den samme dag blev gruppen og søndagsskolepræsidentskaber organiseret.

I ét af møderne blev kort tid efter de første spædbørn og børn velsignet, ialt 19. Det var én mindre end planlagt. Det manglende barn var død i løbet af ugen efter dysenteri og dårlig ernæring. Præsident Andersen rapporterede: „Dødeligheden på 50% blandt indianerbørn under 6 år lurede på os som en slange, der nu truer med at tage børnene fra os. Vi havde været så optaget af at interviewe folk til dåb, få fat på fødselsattester, vel-

9. Missionærer og medlemmer arbejder side om side med at udjævne pladsen, hvor kirken skal opbygges, og graver render til støbning af fundament. 10. En ladning af præfabrikeret tømmer blev bragt fra Valparaiso og samlet til bænke. 11. Selv om kirkebygningen endnu ikke var færdig med det samme, kunne den dog benyttes som mødesal og hovedkvarter for den hurtigt voksende menighed af kirken i Chulac.

signe børnene og organisering af gruppen, at vi havde negligeret at sørge for de nye medlemmers timelige behov." Der blev straks lagt planer om afholdelse af særlige klasser, hvor de nye medlemmer skulle belæres om alle faser af velfærdstjenesten, efterfulgt af passende projekter, der kunne sikre anvendelsen af de sundhedsregler, der ville blive undervist i.

Fire distrikts-velfærdstjenestemissionærer (de første sådanne lokale medlemmer, som blev kaldede i Guatemala) fik til opgave at hjælpe til på weekendbesøgene. Det var søster Judith Ovalle, et medlem på 19 år fra Coban, som skulle hjælpe hjælpeforeningssøstrene; Christina Andersen fra Valparaiso gren, som skulle lede primary; 21-årige Miguel Chub, som tidligere nævnt er ekspert i landbrug og nu skulle virke som translatør; samt bror Diego Canto, uddannet tandlæge, som ville hjælpe med ved bygningsprojekter. Bror Gustavo Ramirez ville også hjælpe til, når det var ham muligt.

En af de mest påtrængende opgaver var at opføre en kirkebygning. Der blev opnået tilladelse fra missionspræsidenten til at bygge et stort træhus. Bemyndigelse til at opføre det opnåedes fra regeringsbestyreren. Materialer blev straks læsset på to lastbiler, den ene fra Valparaiso, skaffet fra kontoret for indiansk udviklings eksperimentale landbrugsskole, ledet af Cordell Andersen, og én fra Guatemala City. Unge mennesker fra Valparaiso ledsagede materialerne for at hjælpe medlemmerne fra Chulac med opførelsen. Efter fem dages hårdt arbejde blev det første møde holdt i den delvis færdige bygning. Gradvis færdiggørelse har fundet sted, eftersom tid og pengemidler har gjort det muligt.

Den timelige og åndelige udvikling af de nye sidste dages hellige i Chulac blev et eksempel for deres folk med hensyn til forbedring og forskønnelse af deres hjem. Også med hensyn til anvendelse af bedre sundhedsprocedurer. „Meget mere må gøres,” siger præsident Andersen, „men en god start er blevet gjort.” Siden denne start så tidligt som i 1978

har Chulac fortsat med at vokse, muligvis hurtigere end nogen anden gren i Guatemalas historie og forbavsende nok i et meget isoleret område, som for ikke så længe siden blev betragtet som uden eller kun med meget få muligheder for kirkelig vækst. Et af de særlige, historiske højdepunkter i Chulacs første år var en særlig konference, afholdt den 24. september 1978, under præsidium af missionspræsidentskabet. 208 personer var til stede, men ingen forventede det, som skete lidt senere. Da man løftede hovedet efter den sidste bøn og begyndte at forlade kirkebygningen, nærmede en anden stor gruppe indianere sig stedet. Medlemmerne havde indbudt deres venner fra tre protestantiske menigheder. De kom allesammen, 252 i alt! Alle gik ind i kirken, og man startede hurtigt endnu et møde. Ud over dem, der direk-

te var involveret i mødet, deltog repræsentanter fra de andre grupper med nogle korte bemærkninger. Deltagere i alt i konferencen blev således 460.

Og så i april 1979 forekom en højst betydningsfuld begivenhed, da gruppen blev organiseret som en uafhængig gren i kirken. Bror Alfredo Choc blev præsident for grenen, der var vokset til 130 medlemmer, inkluderende 50 præstedømmebærere, hvoraf 14 var ældster. Fremgangen for Herrens værk i Chulac stimulerede interessen for at bringe de første fuldtidsmissionærer ind i dette område af Guatemala (Polochic dalens område), hvor der nu er ti missionærer på fem forskellige steder, og det synes kun at være begyndelsen. Nogle andre områder, der er blevet motiveret af succesen her, omfatter: (1) En serie på mere end 12 månedlige besøg og præsentation

12. De første distriktsmissionærer som blev indsat i Chulac: Ældste Rafael Maaz og ældste Jorge Choc. De skaber en smule humor i deres kaldelse med deres solbriller og slips, som de har lånt af fuldtidsmissionærerne. **13.** En del af kirkebygningens indre set fra andensalen. **14.** Kirken var overfyldt ved en konference fornylig. **15.** Nogle af søstrene morer sig over fotografier af sig selv.

tioner for de største protestantiske indianerforsamlinger i landet med en gennemsnitlig tilstedeværelse på mellem 600 og 800 deltagere. (2) Andre møder med store forsamlinger af indianere har resulteret i anmodninger om velsignelser af talrige syge børn. (3) Uddeling ved forskellige møder af adskillige kasser Mormons Bøger til dem, som kan læse. Der er endnu meget mere at gøre.

Ældste Cæsar Delgado ville aldrig have gættet de betydningsfulde resultater af hans tilfældige møde med de indianske kooperativledere fra Chulac, den skæbnesvangre dag tidligt i juli 1977. Han forstod heller ikke, at hans inspirerede og særlige metode at behandle dem på, ikke blot åbnede vej for missionering men også for én af de hidtil bedste anvendelser af velfærdstjenesten. □

14

15

„En ensom sjæl i verden her
venter på én som og ensom er.
Som fremmede midt i det triste
grå
de mødes for sammen et mål at
nå.
De klæder hinanden som små
anemoner
pynter blandt bøgetræernes
kroner.
En smuk forening til et hele
sker når livets glæder de dele.
Den ensomme vandring er nu
forbi
de følges nu ad på den evige sti.”

Gendigtning efter Edwin Arnold
Somewhere there Waiteth

„ . . . hold ud,
og styr lige fremad.”

John Milton

HISTORIELEKTIEN

Wes Stephenson

Jeg flyttede sammen med min familie til Saudi Arabien, da jeg var 16 og min bror Scott kun 14. Da der ikke er nogen engelsk skole for unge i vores alder der, kom vi i en kostskole i nabolandet Bahrain, hvor vi var de eneste mormoner på den pågældende sovesal. Selv om vi også var de eneste elever, der boede på skolen, som gik regelmæssigt i kirken, og vi ikke røg, drak, eller havde billeder af smarte piger hængende i klædeskabet, var der vist ingen, der mistænkte os for at være mormoner. Og det passede mig udmærket. Hvis nogen spurgte mig, hvad jeg troede, så skulle jeg nok fortælle dem det; hvis ikke, så var det også i orden. Hvem ønsker at blive leet af? Jeg satte ikke mit lys under en skæppe, men jeg satte det heller ikke på en bjergtop.

Og så kom det andet år - og en helt anden situation. Det begyndte med, at Scott fik til opgave at give en rapport om Brigham Young i sin historieklasse. Jeg hjalp ham med at samle oplysninger om forfølgelserne af de hellige, udvandringen vestpå, opbygningen af Saltsødalen og præsident Youngs store resultater, og hvordan de påvirker verden i dag. Selv om jeg gerne ville have, at Scott skulle give en god rapport, var jeg bekymret over, om folk ville le af vores „mærkværdige tro“.

Jeg så ikke min bror efter den klasse eller på noget andet tidspunkt den skoledag, så jeg kunne spørge ham, hvordan det var gået. Men efter skoletid kom en gruppe hen til mig i cafeteriet - den samme gruppe, som i weekenderne tog ud i byen for at drikke, og som plejede at snige sig ud af sovesalen om natten.

„Hej, Wes. Er det virkelig sandt, at du er mormon?“

„Åh nej, nu kommer det,“ tænkte jeg. Jeg vidste bestemt, at de nok ville bede

mig synge nogle tabernakelkorsange for dem. Jeg svarede: „Ja, det er rigtig nok.“ De reagerede derpå med et „Helt fint!“ Og så fortalte de mig, at de ville ønske, at de havde noget at tro på, og at de havde spekuleret på, hvordan jeg kunne være så retskaffen og alligevel så venlig over for alle. Som jeg lyttede til deres kommentarer, voksede min forbavelse; jeg havde slet ikke ventet en sådan reaktion! Fra den dag talte og talte min bror og jeg om kirken. Venner kom til os. Lærerne i skolen begyndte at læse *Mormons Bog* og „*Et stort og forunderligt værk*“. Et par af mine venner begyndte at gå i kirke med mig. Min bedste ven skiftede over fra at være ateist til at bære sit vidnesbyrd i kirken. Selv om ingen blev døbt i den tid, vi var der, ved jeg, at nogle blev omvendt.

Jeg har siden taget min eksamen, og af alle de klasser jeg tog, og de ting, jeg så, mens vi levede i Bahrain, var det den bedste lektie jeg lærte. Jeg lærte, hvor rigtigt det er, at folk ude i verden er på udkik efter den glæde, som evangeliet bringer. Det er ikke nok at gemme sit lys under en skæppe, men da ethvert medlem er en missionær, er det vores pligt at sætte det op på et bjerg, så alle kan se det.

Redaktørens tilføjelse: Efter at være udgået fra skolen i Bahrain, rejste Wes på mission til Sydafrika Johannesburg mission.

VÆR STILLE OG BED

April Horman

Det er en lang køretur fra Magrath, Alberta i Canada til byen Calgary, en strøm af regn, der ramte vejen fik ikke turen til at synes kortere. De fleste af os var trætte, så vi strakte os på sæder og madrasser bag i varevognen, mens mor og bedstemor Briggs sad foran og snakkede. Jeg husker, at jeg troede, vi var midt i et rigtigt skybrud og døde så hen og faldt i søvn.

Da jeg vågnede, smertede det i hele kroppen. Intet under. På grund af et voldsomt sammenstød var jeg blevet trykket ind på en snæver plads ved side-

døren. Mine ben var godt skrabe og blødt; vejrtrækningen kom i stød. Jeg forekom at være helt alene med undtagelse af, at jeg kunne se bedstemor ligge i bilens ruiner, og jeg hørte stønnen. Ikke længe efter trak fremmede mennesker mig ud af mit tvungne opholdssted, og jeg kom hen til bedstemor, som hviskede: „Alt skal nok blive godt igen.”

Min 13-årige bror Briggs var blevet slynget ud af vognens bagdør. Han sagde, at da han fandt mig, var jeg hysterisk. Han rystede min arm for at hjælpe mig til at få herredømmet over mig selv og sagde,

nonna che udii sussurrare: «Non spaventarti. Va tutto bene ora».

Briggs, il mio fratellino di 13 anni, al momento dell'urto era stato scaraventato fuori dalla macchina. Mi disse in seguito che quando era venuto per liberarmi ero in preda ad una crisi isterica; mi aveva scosso il braccio per farmi calmare poi mi aveva detto di smettere di gridare e di pregare. Fu così che mi calmai e pregai veramente. Egli ritornò sull'autostrada e riuscì a fermare una macchina di passaggio, sebbene avesse una ferita alla testa ed il braccio e lo sterno fratturati. Evidentemente mia madre aveva perduto il controllo della giardinetta quando aveva trovato sulla strada una pozzanghera.

La macchina aveva cominciato a slittare, era scivolata giù dalla scarpata ed aveva continuato il suo viaggio incontrollabile fino a quando le ruote avevano urtato contro una cunetta. La macchina aveva così rotolato diverse volte prima di fermarsi nella giusta posizione vicino ad una strada sterrata che portava ad una fattoria. Mia madre era gravemente ferita, aveva il torace schiacciato contro il volante e un profondo taglio alla fronte. Era intrappolata tra i rottami e non si poteva muovere senza aiuto.

Fu difficile non lasciarsi prendere dal panico. Eravamo in vacanza, lontani da casa, e sebbene fossimo diretti alla nuova casa di una zia non conoscevamo nessuno nelle vicinanze. (Più tardi fummo informati che eravamo vicini a Vulcan, una piccola cittadina a circa 56 chilometri da Calgary). La macchina si era fermata in un posto non facilmente visibile dalla strada, ma le parole di mio fratello rimasero impresse nella mia mente: dovevo fare silenzio e pregare. Quando cominciamo ad agitarmi ed a preoccuparmi

mi mettevo a pregare e mi sentivo nuovamente calma.

Nell'automobile che Briggs riuscì a fermare c'erano due ragazze, che a loro volta riuscirono a fermare una macchina del soccorso stradale e nel giro di due minuti e mezzo arrivò sul posto un'ambulanza. Fummo davvero fortunati. A Vulcan c'era un piccolo ospedale dove fummo ricoverati immediatamente.

Nell'ospedale c'era soltanto un telefono per l'uso da parte dei pazienti. Mia madre chiese che la portassero vicino all'apparecchio sulla sua sedia a rotelle. Così chiamò mio padre a Salt Lake City e poi mio zio a Calgary che venne immediatamente. Quando arrivò la prima cosa che la mamma gli chiese fu se poteva trovare gli anziani. Mentre si recava all'amministrazione dell'ospedale per chiedere informazioni egli fu avvicinato da due uomini sui 50-60 anni.

«Qualcuno ha chiesto di mettersi in contatto con gli anziani della Chiesa Mormone?».

«Sì», rispose mio zio, e li condusse così nelle nostre stanze. Essi dissero che stavano percorrendo la nostra stessa strada quando avevano visto la targa dell'Utah sulla nostra giardinetta sfasciata e si erano sentiti ispirati a fermarsi all'ospedale. Erano entrambi sommi sacerdoti. Prima di congedarsi impartirono una benedizione a mio fratello, a mia cugina, a mia madre ed a me. Non sapemmo mai i loro nomi né da dove venissero ma più tardi mandammo una lettera al direttore del giornale locale per ringraziarli della loro buona azione.

Fu sempre all'ospedale che fummo informati che nonna Briggs era morta prima di poter essere estratta dalla macchina; ma le sue parole di consolazione mi avevano aiutato a comprendere che ella

era pronta a riunirsi al nonno nel mondo degli spiriti e che il suo cuore era pieno di pace mentre stava per passare dall'altra parte del velo.

Dall'incidente ho imparato anche un'altra importante grande lezione, ossia che il Signore ode ed esaudisce le preghiere e che Egli può mandare degni detentori del sacerdozio nei luoghi in cui essi possono aiutare gli altri. Sebbene le nostre

ferite fossero gravi guarimmo tutti abbastanza presto. La benedizione del sacerdozio impartitaci dai due anziani fu per noi di grande conforto. Sarò sempre grata a quei due uomini che si lasciarono guidare all'ospedale dai suggerimenti dello Spirito e grata per la pace che entrò nel mio cuore quando pregai, dicendomi che tutto sarebbe andato bene. □

„. . . fejltagelser i hjemmet . . .”

Denne gang vil vi beskæftige os med et enkelt, fundamentalt emne: „Kærlighed i hjemmet,” hvilket omfatter både det følelsesmæssige, tjenestegeringer og alt muligt andet ved siden af - mødres, forældres, børns kærlighed i et forhold der er mere nært og kostbart end andre forhold i livet. Vi vil også gerne nævne et udfordrende motto: „Ingen succes andre steder kan erstatte fejltagelser i hjemmet.” (David O. McKay)

Medens vi søger forklaringer på hvorfor, og bekymrer os om mennesker som trækker sig tilbage fra samfundet, om moralsk forfald og manglende respekt for lovene, samtidig med at vi pligtopfyldende bygger institutioner og skaber formidlinger i et forsøg på at behandle disse sygdomme og dårligdomme, ville det nok være klogt at se tilbage på den institution, Gud gav os i begyndelsen. - familien og hjemmet, der er grundlaget for alt det, der betyder mest her og i evigheden.

Holdninger og indstillinger dannes først og fremmest i hjemmet. Derfor må vi forældre hellere sørge for at være sådan som vi ønsker vore børn skal blive og børn må hellere vise respekt for dem, Gud har givet det første ansvar for at lede os. Erindringerne om vort hjem bør styrke os mod fristelser, hvor som helst vi befinder os.

„Man får størst nytte af livet,” sagde

William James, „hvis man bruger det på noget der overlever det.” (Tilskrives William James)

Det er klart at vi ikke kan bruge vort liv til noget bedre end til at elske, opmuntre og undervise vore børn og sikre os at andre underviser dem - hvilket er et ansvar som vi ikke med fuld ret kan løbe fra. Unge mennesker har brug for vejledning, og forældre må ikke skubbe dette ansvar fra sig - for som vi sår skal vi også høste. Verdens fremtid og deres evige liv afhænger af hvad vi giver dem som grundlag til at begynde med.

Vi kan ikke med god samvittighed overlade vore børns undervisning til tilfældighederne. Vi må lære dem om årsag og virkning, budene, moralloven, om livets formål og at det er vigtigt at forberede sig. Og medens vi tænker på mødre og fædre, som har gjort så stort et arbejde, vil vi indtrængende bede forældre, der endnu er unge, om at give sig tid til at elske, undervise, passe, rådgive og holde sig nær deres børn, og således vende deres hjerter til deres børn, at de kan vende deres hjerter til fædre, mødre og familier i glæde og kærlighed i hjemmet.

Der findes i grunden ingen anden løsning på og overlevelsensmulighed for karakterstyrken, landet og livets uendelige værdier end:

„Der er skønhed her på jord, i et kærligt hjem. . .” (Forfatteren ukendt) □

